د وزیرستان ژاغ

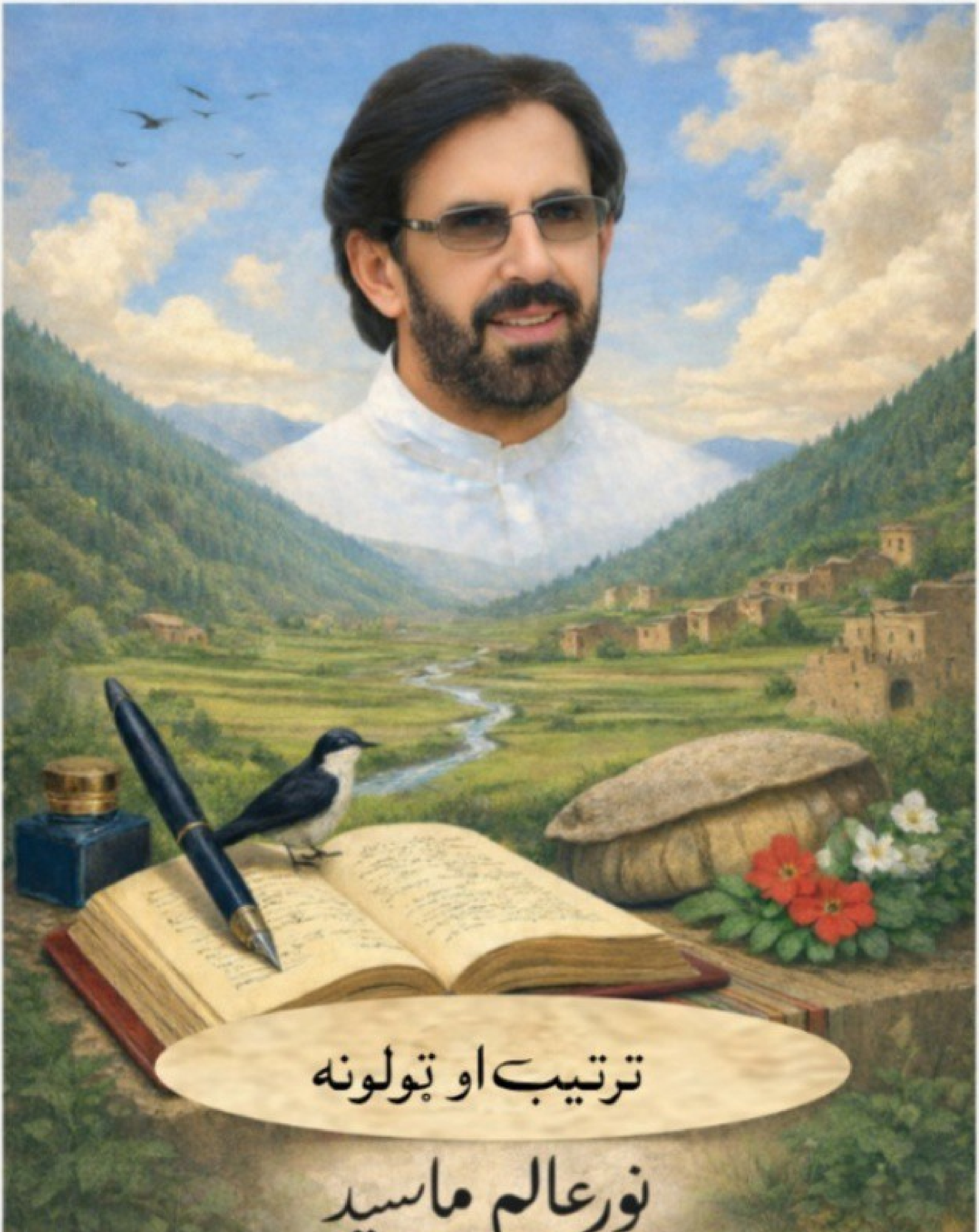

د وزیرستان ژاغ

د سویلي وزیرستان د شاعرانو ګډ اواز

ترتیب او ټولونه : نورعالم ماسید

کال ۲۰۲٦م

سویلي وزیرستان ، لدها (کلی ، ګاډاوی)

ډالۍ

د وزیرستان هغو زړور شاعرانو ته...
چې د بارودو په لوګیو کې یې هم د شعر مشعل مړ کېدو ته پرې نه ښود،
او د خپلې خاورې درد یې د قلم په ژبه تر نړۍ ورساوه.

خپلې خبرې

وزیرستان زموږ د هغه غرو وطن دی چې د تورو او مېړانې تر څنګ پکې د مینې او شاعرۍ نغمې هم ډېرې دي. د دې خاورې په هر کلي او هره دره کې داسې شاعران شته چې د خپل زړه حال په ډېر خوندور انداز کې بیانوي.
ما وغوښتل چې د وزیرستان د ټولو شاعرانو یو یو غزل راټول کړم، تر څو دا خواره واره غږونه د "وزیرستان غږ" تر نوم لاندې په یو کتاب کې یو ځای شي. دا کتاب یوازې د پاڼو ټولګه نه ده، بلکې دا زموږ د خاورې د روح او زموږ د پښتونولي یو انځور دی.
دا غزلونه ما یو یو له فېسبوک نه راټول کړي دي، ځکه زموږ ډېرو ملګرو خپل شعرونه هلته خوندي کړي وو. ما وویل داسې نه چې دا ښکلي کلامونه د وخت په تېرېدو ورک شي، نو ځکه مې په یو ځای کې راټول کړل چې زموږ راتلونکي نسلونه پرې خبر شي. پدې کتاب کې مې کوشش کړی چې هم د وزیرستان په خپله خوږه لهجه کې لیکلي شعرونه راوړم او هم هغه چې په عامه معیاري پښتو لیکل شوي دي، ترڅو زموږ د سیمې د ژبې رنګ او خوند هم خوندي پاتې شي.

دا د هغو ټولو شاعرانو قدرداني ده چې د خپلې خاورې، مېړانې او غیرت په ژبه یې خپل زړونه سپین کړي دي. "وزیرستان غږ" زموږ د ټولو د زړه اواز دی. په دې کې مینه، درد، پښتونولي او د ښه ژوند هیلې راغونډې شوې دي. دا د هغو غیرتي شاعرانو غږ دی چې په سختو وختونو کې یې هم خپل قلم او ادب نه دی پرېښی.
زه د خپلو ټولو شاعرانو او لیکوالو ملګرو مننه کوم چې د خپلې خاورې د نوم روښانولو لپاره خواري کوي. دا کتاب د هغو ټولو زړونو ته ډالۍ دی چې د خپلې خاورې مینه پکې ژوندۍ ده.

ستاسوورور،

نورعالم ماسید
سرپرستِ اعلی
پشتو ادَبي ټولنه (خپله ژبه)
ډېره اسماعیل خان

پروفسر اکبر نایاب

واورین شالونه

واورین شالونه
چې پهٔ اسمان د تورو ورېځو لښکر
د دنګو غرونو د سرونو لهٔ شا
پهٔ مکیزونو قدمونه اخلي
او د روښانه نمر د سپینو شعلو
لاره کې ودرېږي دېوال پورته کړي
ماشومان یؤ بل باندې زېري کوي
چې تر ماښامه بهٔ د دې ورېځو نه
سپین سپین مهین مهین او نرم نرم
د داودي ګلونو پشم کېږي
تورسرۍ پاڅي وارخطا غوندې شي
چې هله زر کوئ لرګي سنبال کړئ
د مال لپاره د تازه "څېړیو"...
څو "وځکي" پهٔ منډه منډه راوړي
د الګډ پهٔ غاړه له بهانده "کورېز" نه
د جینکو د لوپټو اورونه

اسمان ته ورسي شفق تريِ جوړ شي
سرِي د "تبر" پهٔ قوي ضربونو
د "ایژیکيِ" دړيِ ټوټيِ ټوټيِ کړي

د لوړ "پیرغر" لهٔ لوري ورو ورو وربځيِ
د "دريِ" غرونه پهٔ ایسار کيِ واخلي
بر د لواړهٔ نه تر رزمکه پوريِ
د ننښترونو د نغمو پهٔ شور کيِ
سیلۍ خبر د سپینو واورو راوړي

چيِ د ماښام سیوريِ را وګرزيږي
نو د پیرغر پهٔ پلنه وچه سینه
د داودي ګلونو کر شروع شي

د غرونو مینځ کيِ د هر کور لهٔ چته
د انګیټو ! لهٔ لوږ ډک پائپونه...
داسيِ تورتم جوړ کړي د تورو لوګو
لکه پهٔ مېنځ کيِ د تورخم د غرونو
چرته ریل ګاړی پهٔ سفر روان وي

چيِ د سهار رڼا وزر خوارهٔ کړي

د لرو کلو نه اواز د آذان
د خاموشۍ ټول ایسارونه مات کړي
پهٔ تورو غرونو کښې شي بیا پهٔ څپو
د ژوند ! د ښکلي ژوند بهاندې هیلې

زهٔ د "ټیکونې" سر تهٔ وخېژمه
د نمر او وریځې پټ پټوني لوبه
د لرې لرې تماشه کؤمه
د غرونو یوه نهٔ ختمېدونکې کړۍ
لهٔ دنګ پیر غر تر "اینګماله" پورې
د لوړ "قطمې" نه تر "شواله" پورې
د ټولو غرونو پهٔ مغرور سرونو
وي غوړېدلي سپین واورین شالونه

زهٔ د شعور لهٔ دایرې بهر شم
او د تېر وخت د ښکلاګانو انځور
زما پهٔ ذهن خپل وزر خوارهٔ کړي
واورین شالونو کښې رانغښتي غرونه
د دنګ پیرغر نهٔ ګېر چاپیر تاوېږي
لکه ملبوس سپین لوپټو کښې جونه!
د وړوکي اختر رسمونه لمانځي

یادګیرنه!

څېړۍ......شاه بلوط

وځکي......د لرګو یو غټ پنډوکې چې ښځې یې د
څناورو د خوراک یا د سوزولو دپارهٔ راوړي......

تبر.....کلهاړه

ایژیکې.....د نښتر د ونې غوړ لرګې د د اور د بلولو دپاره
استعمالیږي....

پیرغر......پرېغال غر

دره.....د پیرغر نه تر مکین پورې د غرونو پهٔ.مینځ کې
اباده علاقه دره نومیږي

لواړهٔ....د شوال یوه حصه

رزمک....د ځای نوم دې

لوؤ...لوي.....د انګیټې پهٔ پائپونو کښې د لوګي تورکي

تورخم....د ځای نوم

ټېکونه....زمونږ د کلي پهٔ شا د یوهٔ غرهٔ نوم

قطمعه....د مکین پهٔ سیمه کې یو لوړ غر

اینګمال.....د رزمک سره نزدې ځای.

Scanned with CamScanner

اختر خان صیب

براچیژي که نه

وزیـــرســتـــانه چیـــرې میـــژ دیـــرته یـودیژي کـه نـه
میـــژ خـــو باهـــار یـــي چـــې لمـــن دې ابـودیژي کـه نـه

دیشمان دې تو په رانګې بژه شه لکه تـه یـې بژه کړې
آ دې لـدهـے پـه شنـې پنګـې بـندې واریژي کـه نـه

آ ګنـډې سپـرګې شنه شمـدي او غنمـکاک وو وچ وي
په تورې غرې کشې تور بلبل ویس هـن ژاغیـژي کـه نـه

شپیشـتین، شورهٔ، او شـنکۍ بدر تـه سـالوم مـې یایـه
پـه کاروانـې مانځـه مـوړینـه ویـس بادلـیژي کـه نـه

پرېغال مې سنګرې دای اشنا یایه وېر جار مې کې ټول
په تانکې سـار یـې ویس ساړې سیلۍ چالـیژي کـه نـه

غیـــږ وېر بـاداله کــه مکین تـــه لـــژ يې چـــاپی هـن کـه
بیا میژ وېریود که داسې ورې ورې چې ږاچیـږي کـه نـه

چې کله لـــوړ شې و کـــړمه تـه بـیا ژاغ وېـــر وکـه
و سپـینکي مخ تـه یـې بیا کسه چې بادلـیږي کـه نـه

میـــږه اختـــر غدې خـو پـه تـو بندې مائن یـي اشـــنا
کـــه کلـه دیـــراغلۀ پـــه یـــو بـــل وو جاریږي کـه نـه

انور مروت

نوې پیمانه

د هغوخلقو به هرساعت مخ تور وي
په ظاهره چې وي نور د ننه نور وي

ایجاد شوې اوس څهٔ نوې پیمانه ده
ایماندار به په زندان او یا په ګور وي

بې غیرتو مزې وکړې په هیواد کښې
غیرتې د پاره خپله خونه اور وي

دا سرې به سر د لاندې راپرېوزي
داچې هرساعت دبل پهٔاوږو سور وي

د بیزو پهٔ شان چې هر ډول ته ګډېږي
داسې خلق نهٔ بهر ،او نهٔ د کور وي

پــهٔ هــر چــا بــه د يــارئ اعتمــاد نــهٔ کــړې
اکثـــر ويـــنم د لســـتونې پـــتې منګـــور وي

د،انـــور، پـــهٔ شـــعر هغـــه ځـــوک پـــوهيږي
چـــې نـــهٔکوڼ وي نهٔپهٔدواړوســـترګوکوروي

Sc

امین جان امین وزیر

نور وو څوک وي

څوک چې تــو پســې رنځیـــــر دای پیــژانې یې
چې ووختـــه دې ځـــون پهٔ ویـــر دای پیـژانې یې

نـور وو څـوک وي خـو پښتین وو وي چې پروت دای
دا چـــې ټـــول پهٔ وینـــې سیـــر دای پیـــژانې یې

شـــنهٔ چمـن کـــې جـوړ دې ســـرې وینـــې ګلینـــه
پښـتونخـــواه دو کـــه کشمـــیر دائی پیـــژانې یې

چـــې پـهٔ ژونـــد یې شـــه خبـــره پـــهٔ خـــولهٔ نشـــته
مـــو دې یغـــې نـــه جـــوړ پیـــر دای پیـــژانې یې

دغ ســړې نـــه لکـــه ګل زیـــاې ژونـــدای ورک دای
دا پـــهٔ ســـترګې چـــې بشـــیر دای پیـــژانې یې

د چـــې کشلـــې مسلـــمون پښـــتونهٔ ویـــژ نې
دا دې کیـــمې خـــولې تکبـــیر دای پیـــژانې یې

دې خیـــریات پـــهٔ بـــونه ورهٔ تـــه دې ویلـــوړ دائی
دا روغـــــلائی کیـــــم فقـــــیر دای پیـــژانې یې

دا چـــې رانـــګ یې دای وو وشتـــای خـــو ورک نـــهٔ دای
تـــــو چـــــې رو وهٔ آ زنځـــــیر دای پیـــژانې یې

چـــې روپـــام یې شـــهٔ هـــمزولیې تـــه یې ویـــل چـــې
دا ســـــــړای امیـــن وزیـــــــر دای پیـــژانې یې

احمد شاه افکار

لېوانتوب

تـه يـې څـه کـې، مـو دې تـو پـه پښـې کښـې پرېيـاش
ايــره زړه مــي دي هــاوو پــه پښــې کښــې پرېيــاش

لېوانتــوب بــې انتهــا دي تــو پــه عشــق کښــې
دا ارمــون مــي دې داوو پــه پښــې کښــې پرېيــاش

ميـــژه ايشـــکي پـــه الفـــاظ کړلـــي بـــادالې
نــور هنــر ووم دي دنيــو پــه پښــې کښــې پرېيــاش

يــو دې تــو نــوم مــې رو وړاې داى پــه ســار شــي
ټــول مــذهب مــې دې ملــو پــه پښــې کښــې پرېيــاش

دی اظهــار هــار يــو انــداز خــالکې بــادنوم داى
دارد مــې ځکــه دې خانــدو پــه پښــې کښــې پرېيــاش

تـــو چـــې چیغـــه دې هـــو وکـړلـــه مالانګـــه
ووړکیـې هـوش بیـا سـتي دې مـو پـه پشـې کشـې پرېیـاش

ډېـر مغـرور وه پـه غـزل، چـې خولـه مـې وبـر کـړه
افکـار درسـت دیـوان دې مـو پـه پشـې کشـې پرېیـاش

اسرار خان وزیر

وخوږهٔ

زړه مې په يوروني بندې وخوږهٔ
ځون مې په لېووني بندې وخوږهٔ

ځکه يې دې ميژ دې غرې نشتر يوړل
شائ يې په مشروني بندې وخوږهٔ

مړ يې کهٔ دې وخت سرکار تکړه سړای
لاش يې په مرغوني بندې وخوږهٔ

چا په خپل وطن سرينه وشاندل
چا په ظالموني بندې وخوږهٔ

وريژې يې په خور غريبون وخواړې
لم يې په خانوني بندې وخوږهٔ

يوره اسرارخان خو په تو سَر تېر وهٔ
تو په رقيبوني بندې وخوږهٔ

اعجاز قاصد

مات لوظ

په ما بیا شولو سبا په دروازه کښې
خبر راکړلو رڼا په دروازه کښې

زنځیر وټکوي مات لوظ رایاد کړي
رقابت کوي هوا په دروازه کښې

د مجنون جوړې لا سر مات شوای نه دای
بیا ولاړ دای د لیلا په دروازه کښې

ستړای ستړای راغلم کور ته او ته نه وې
موري راغلله ژړا په دروازه کښې

ژونده مار دای ژونده تا نه بغاوت کړي
راته پروت دای ژونده ستا په دروازه کښې

وخته! دا دې کوم ملنګ راڅخه جوړ کړو
وخته! خېر غواړم د چا په دروازه کښې

منتظر به ستا په هیله قاصد ناست ؤم
رانه تللې به وي ساه! په دروازه کښې

اریانه ماسید

بونۀ

تـــور وژده بـــــونۀ وي پـــې رانځیـــر یـــې کـــړۀ
ســـترګې وې کـــه څـــۀ وي پـــې رانځـــیر یـــې کـــړۀ

بیـا وو داســې ځیـر ځیـر چـــاته نـــۀ کـــسه
دا مـــې چـــې پـــۀ زړۀ وي پـــې رانځـــیر یـــې کـــړۀ

خـــدایه یـــو بـــونۀ یـــې سیـخ ویـــلوړ نـــه وۀ
تـــول کـــوژۀ ووژۀ وي پـــې رانځـــیر یـــې کـــړۀ

ګـــل لـــکه چـــې ډیـــره تنـــــده و وایـــې
داس نمـــونـــه مـــړۀ وي پـــې رانځـــیر یـــې کـــړۀ

سپینـې چـــوړې نـــۀ وې او خنـــجر نـــۀ وي
بس خـــو چې هـــر څـــۀ وي پـــې رانځـــیر یـــې کـــړۀ

زۀ آریـــانه ویـــس لیـــا پـــالا سیـخ نـــۀ یـــۀ
یـــوه ریـځ ولمـــونۀ وي پـــې رانځـــیر یـــې کـــړۀ

اوېس قربان

دا خو ته یې

د تـــا تـــور پــه تنــدي ځلانــد لکــه خـــال وړم
ځکــه ځنـــو کښــې تنـــدی پـــټ او سمبـــال وړم

دا خـو تـــه یـې چــې مــې وژنـــې پــه یـوه غشـــي
ګنـــي زه پـــه سیـــنه تـــــورې لکـــــه ډال وړم

د آشـــنا بیـــرته راتـــلک چـــې کـــوم طـــمه
ګـــویا بیـــرته لـــه مجـیب ځخـــه بنـــګال وړم

هېڅ امیـــد مـــې د بـــاران، پــه للـــمه نـــه شـــي
لـــه خـــوار درمنـــد بوجـــۍ تشې کال پـــه کال وړم

د پـــرېغل سـوري کــــول یـــې را پـــه ســـر دي
ځکــــه متېـــې د فـــرهاد غونـــدې کنـــګال وړم

پـــه دې خــوار قسـمت مـــې داسـې چـارې وشـوې
کامیـــــابي تـــــه چـــــې رســـــېږمه زوال وړم

ســـتا پــه میــنه کــړمه ویـــاړ او شـــرم نـــه کـــړم
"قـــربان" شـوی تـــندی ځکــــه ګــور تــه ویـال وړم

ایاز وزیر دوسلي

ماتوم

صــرف دا نـــه ده چـــې مثـــال خبـــره نـــه مـــاتوم
مـرګ تـه راضـي يـم خـو فـل حـال خبـره نـه مـاتوم

ســتا د ســحر خبــره ماتــه شــي ماښــام لا نــه وي
زه خـــو دي يـــاره پـــوره کـــال خبـــره نـــه مـــاتوم

نــه کــنه زه پــه ښــار کښــې اخــوا دېخــوا نــه ګورمــه
ځکـــه چـــې زه د کليـــوال خبـــره نـــه ماتـــوم

وعـــده خـــلاف نـــه يـــم فقـــط د ملاقـــات تـږی وم
مـــخ دي درپـــټ کـــړو پـــه دســـمال خبـــره نـــه مـــاتوم

زمـــا د کـــور تلکـــي دي وي خـــو تـــاوان نـــه ورکـــوم
منګـــی تـــرې اخـــلم د کـــولال خبـــره نـــه ماتـــوم

لــه مــا قســم واخلــه خــو ســتا لــه قولــه يــره راځــي
زه ايـــاز جـــان بـــه پـــه هـــر حـــال خبـــره نـــه ماتـــوم

ارشدالله عاجز

زه وو مړ وه

تـــه وو کـــې ډېـــر آرمـــونینه زه وو مـــړ وه
کـــې وو هـــر واخـــت فـــریودینه زه وو مـــړ وه

بیـا مـــې ژوړه ستی دې ړانـــګ قبـر پـــه ځلـــي
تـــش مـــې کســـــه تصـــویرینه زه وو مـــړ وه

پـــه ژوانـــدینـــیې خـــو دې شـــه رو ســـره نـــه کـــړل
بیـــــا وو غـــوړې زیـــــوراتینه زه وو مـــړ وه

ارمـــون جـــان وو دیـــرنه مـــړ شـــهٔ بیـــا وو ژوړې
رو دې نـــــه کـــــړل دیـــــدانینه زه وو مـــړ وه

زه ارشـــد خـــو ډېـــر عاجـــز غـــوندې انســـان یـــه
تـــو مـــې غـــوړې پـــوس پـــه غـــرینه زه وو مـــړ وه

امیر زاده شابی خېل

مازیګر وو

څه یخه شان هوا وه د غرۀ سر وو مازدیګر وو
را ختی زمونږ خوا ته زیړی نمر وړ مازدیګر وو

تېرشوی هغه وخت مې همېشه زړه تا قیام کړي
شني ونې وې وېلي وې او ګودر وو مازدیګر وو

روانه شوې آرمان مې شوې په شا دې راکتل تلې
بیلتون دې پما ؤړ غوندې محشر وو مازدیګر وو

د لرې دې کتمه په کنډؤ فنا کېدلې
زما آرمان مړېده سبا آختر وه مازدیګر وو

څه خوند یې کړو چې ته ورغاړېوتې ده وېل نه
آمیر شابې خېل تا نه مراور وو مازدیګر وو

آمان مانتوئی وال

پۀ تو قاسام دای

تيره تام وي په وزرې
ډېرې خؤلې ډېرې خبرې

څۀ پيره شوې پيره خدای دای
څۀ شوې تۀ، څۀ دې شوې غؤرې

خپل اختيور په تو قاسام دای
په سيرې او په سندرې

څو پېيي وو رنې ايشکې
که ټکرای دې مخ نه لرې

بې اختيوره ايشکې تل خورې
سرزورې دې زوراورې

نن سابو پارين دې يؤ کا
کانی لوېږې په کمرې

مړه خاندو په خؤلهٔ دې کونډې
څهٔ وي ژوند دې میسو پرې

دې وروغه په پال وو درېمې
کام چې غوړې کو دې سترې

لاؤ غېبال شي په لشکرې
میدون وي دې سترګاورې

میژ په واخت پسې کوژهٔ یې
واخت نیکار دې بختاورې

ورهٔ په ورهٔ سره میشتهٔ یې
غرینه غرینه سره لرې

دا دې میژ نوزکې هیلې
دا دې ژوند لوړې ژاورې

لژ وو مخشې ځنې تېر شې
باس کې دا برې ګوارګورې

دا میــــــــرچې میــــــــرچې واختــــــینـه
دا ګېـــــــؤیار کېـــــــؤیار ټبـــــــرې

تـــــــور خاچــــــن خاچــــــن نیــــاتینـه
خـــــــولۀ خبــــــرې ملــــغالـــــــرې

دې امــــــان دې ژونــــــــد خبـــــــرې
مســـــــتې پېـــــــغلې مــــــــراورې

اياز دروېش

تۀ رونغلې

ډېر په نيوز مې جوړ ريمول وۀ ته رونغلې
يو ساعت روبندې کول وۀ ته رو نغلې

دې عيد رېځ وه خواشولې وې تاموشې وې
مو په زنيې ايش شين خول وۀ ته رونغلې

سرۀ ګلينه مې په تور وربل کشې لاک وي
دې خرمينې خوژ ماحول وۀ ته رونغلې

رقيبون غمازون تول رونه چاپېر وي
مو په سار دې غام کچکول وۀ ته رونغلې

مو چې کيم زړګاى په مينه و دېرکړاى
دېرته ايش مې ډېر سامبول وۀ ته رونغلې

چې خبار شوۀ چې دې مينې يور دې بل داى
هغه واخت مې چې کيم وول وۀ ته رونغلې

مـــو دې تـو پـــه میـــنه هـر یـو شـای قـربان کـۀ
نــه پــه څـــون وۀ نـــه پــه مـــول وۀ تــه رونغلې

زه دې تـــونه چـــې جـــدا شــۀ بیـــا د مـړ شـــۀ
کـــړای خـــدای تــه مـــې دا ســـوول وۀ تــه رونغلې

ویـس ایـــــاز درویش پـــه کیمـــې ستـــرګې ژوړې
تش پـه مانـــځ کشـــې یـــو دېـــوول وۀ تــه رونغلې

آخمد سپنکۍ وال

لېواني یایي سندرې

مست شـوي دي دې حـسن لېـــــواني ویـایي سـندرې
شېـــرین وزیـــــــرستان کشې پسرلي ویـایي سـندرې

رودریمـه دې ګـودر پـــه غـــــوړه جـــوړې لمدورې دي
تمبــــل ژاغـــــوي پیغـــلې پــه مَنګـــي ویـایي سـندرې

تیـتون شـنه شول جـانانه سپوندې هـن ګلیــــنه وکــړل
پـه غرینـه شـــــې ګل شوي دي شمـدي ویـایي سـندرې

رودریمه یوره خــــــواند کـو دې کَمـر پـــه غوړه جـامې
رنګـین شـــــول دې واطـن موزدیګـاري ویـایي سـندرې

قیصې دې نفـرت ختمې کړلې هـر سـړي پـه منځ کـشې
پـه یـو ځـوی روټـول شـــوي خپل پرادي ویـایي سـندرې

اخمــده وېـرته غـوژ شه څــۀ خـواژې یـي ویـایي
دې تانګـــــې مېـلې سار بنـدې شپونکي ویـایي سـندرې

امجد طوفان محسود

نظر ساتمه

ځان پــه اسمان کښې لکــه لمــر ساتــمه
ټــولې دنــیا بانـــدې نظـــر ســاتــمه

خــدایه دولــت راکـــړې خـــو داســـې دولـــت
چـــې نـــور مـاړه کـــړم ځــان نهـــر ســاتــمه

یمــه بـــې مـــاله بـــې محـــله بادشـــــاه
چـــې ســـتا دمیـنې تاج پـــه ســـر ســاتــمه

چـــې لـــږ ده بـــل ده زړه پـــه درد پـوهیـــږم
ځـــکه خپـــل ذړه پرهـــر پرهـــر ســاتــمه

اتل وزیر

د ګوړې زهر

د چـــا د پـــاره چـــې مـــا غـــم کـــړای دای
هغـــه زمـــا نـــه نفـــــرت سـم کـــړای دای

څـــوک چـــې زمـــا د شخصـــیت دښـــمن دای
لکـــه د غـــر مـــــې وارتـــــه زغـم کـــړای دای

زمـــا د ښـــو تمـــه د نـــه کـــوی اوس
چـــا چـــې توهیـــن زمـــا د چـم کـــړای دای

زه دې د ګـــوړې زهـــر ښـــه پېـــژانم
زمـــا پـــه نســـل دې ستـم کـــړای دای

کاش چـــې خـــیالات او احســاسات ښـــکلی وای
دغـــه ارمـــان مـــې دم پـــه دم کـــړای دای

ستـــا بې ننـــګی بـــه ټـــول جـــهان تـــه ښـایم
اتـــل وزیـــر دارتـــه قســـم کـــړای دای

احمد خاورې جان

دا ملو دای

روښـــــه ورک مــــې دې لیـــدلي خـــوب تعبیـــــر دای
رو پــــه غــــوړه وخــــت دې ایســــپني زنځیـــر دای

دا مالـــــــک دای دا ملـــــــو دای دا فقیــــــر دای
دا دنیـــــو دو خدایــــــه رت مـــــې زړه تاغیـــــر دای

ژوانـدیـــن څــه دای پــه دنیــو دې زاري غــوړاپ دای
زنـــداګي هـــن پــه سکـــارواتې پـــوس بابیـــر دای

میــږ پــه شــته واطـن کشــې ځکــه پــه نشـت شـمیر یـو
چــې پــه هــار چــا دې خپـــل نـــاس نفــس توخیـــر دای

تربرنــــــــي دو بـــــــــادبختي دو بادنیـــــــــاتي دو
دا ماجـــــار دای دا ماســــــید دا وزیـــــــر دای

پــــه دا تـــــور غرینــــه کشـــې تـــورې بالـــوګرځي
هـــار ساړای ځنـــې لاګیـــا دې ځـــون پـــه ویـــردای

نــا چــې خــداي کــو گلــه پېــزي ام ســاره پــرې کــړې
نــا پــه خــداي دا وې چــې دا ســاړای دې پيــرداي

شوپيــرى لــژ يــې دي حــال پښــتنه وكــه
چـا خو وپل چي خـاورې جان يور دې رانخير داى

ارماني ماسید

زړینه موت شول

څه په امید امید مې لوی لوی امیدینه موت شول
په داغه لیار کې خو دې ډېرې خلکې زړینه موت شول

دې یـــوې واړې غلطـــــی دا نتیـــجه ؤ واتلــــه
څومره په نه کیسه دې میږ پوخه لاوظینه موت شول

داغه رشتیا دو چې دنیو خو پسې ړانګه نه شوه
خو نا په دغ ساړی پیرا کلی قومینه موت شول

چې میږ توس نهٔ شوي سره سوړ تاوون دې ځکه وشهٔ
چې دې دریم ساړي دې لوسه اې میږ ورینه موت شول

ویس آرماني ماسید دې ځکه غلای ګرځي
دې سوي زړه یې سوي سوي آرمونینه موت شول

اسلام خیسوروال

سندره

مکـــــــــرینه کوي ، پـــهٔ سپـــین ټکـــري کـــو
لیـــا میـــــــــنه کوي ، لیـــا هـــس مســـــتي کـــو

مکـــــــــرینه کوي، داري پــــــهٔ ورهٔ کشـــــې
ټکــــرای چـــې ونخـي ، پـهٔ سپـــینه خـــولهٔ کشـــې
چـــې څــــهٔ وو یـې وي ، روتــــــه پـــهٔ زړهٔ کشـــې

دې لـــرې ځـــوی نه ، مــــــې زر سهــــــې کـــو
لیـــا میـــــــــنه کوي ، لیـــا هـــس مســـــتي کـــو

مکـــــــــرینه کوي ، جـــــومه یـــــې تـــوره
واړه لایـــــــــــلو دو ، ډیـــــــــره مغـــــــروره
خـــــــــبرې نکـــو ، دو سپـــــــینه حــــــوره

پـــهٔ نـــهٔ خـــــبره ، یــــــــې رو بـــادي کـــو
لیـــا میـــــــــنه کوي ، لیـــا هـــس مســـــتي کـــو

مکـــــــرينه کوي ، پـــهٔ ســـار لنـــګۍ کـــو
چـــې ســـترګې تـــورې ، کلـــــه نـــــارۍ کـــو
زړګـــای وو مـــې تانـګ ، دې زنــــــــــدګۍ کـــو

دې مـــو غـــوندې وو ، ډيـــر لېـــــــوانې کـــو
ليـــا ميــــــنه کـــوې ، لـــا هـــس مســـــتې کـــو

اســـــــلام خيسوروال ، پـــهٔ زړهٔ رانځــــــير دای
دې ســتـړې ژونــد نـــه ، ستـــې رټ تاغيــــــر دای
ملنـګ ســــړای دای ، پيـــر دای فقيــــــر دای

دې ځکــــه داســـــې ، ســــوېې شــــاعرې کـــو
ليـــا ميـــــــنه کوې ، ليـــا هـــس مســـــتې کـــو

احمدامانزائی

د نیکه شمله

د ازلـــــه دومـــــره نـــــه وم بېغرته
د حیـــا ســـتر مـــې تـــا مـــات کـــوو شـــهرته

ځمه ښار تـه ځان تـه لنـګ او پتلـون اخلـم اخلـم
د نیکـــه شـــمله مـــې ټیټـــه ســـر پـــه ښـــکته

اې بـــې شـــرمه بدنصـــیبه بـــد قســـمته
اې پښـــتونه ټیـــک ټـــوکره بـــې عزتـــه

زه د کـــوره د شـــعور تـــلاش کـــې اوځـــم
بـــل مشـــال دې تـــر مکتـــب راپســـې واخلـــه

بدرګـــه شـــه زمـــا وروره تـــر منزلـــه
ســـتر ګامونـــــه دا ادب راپســـې واخلـــه

ابشار مسید

زونېي

لکــه چــې زونېي کــوي شــور دې بــل وطنــه روشــي
داســې یـــودینه دې لاشــــتای زړه تــه دې ننــه روشــي

چې دې شارجې اودې عجمان په منځ شې زړه ته روشــې
په شتهــېرنګ نوست وه پـــه سیرات مې بابېژنه روشــي

داســې وو نـه وشــي چـــې زه کلي تـــه بـــیا راؤون وه
داسې وو نه وشــي چې مخ تـــه مــــې مائینه روشــي

دې مو دې زړه دې درد خـــبرې ته یې فکـــر نه وي
خلق غـــزل کسي پـــــه واه واه پـــه منـنـه روشــي

دځنـــې خلـک زړه تـــه نیـغ ننـــوزي وو ابـــشاره
د ځـــنې ځنـــې ګوزاره کـــــو پـــه پشـــتنه روشــي

الطاف حسن ملکشای

څون ته غلای

وۀ څــون تــه غــلای لکــه تــوره شــپه څــووني تېــراوۀ
کــاپېر غامینــه دې پــه مــوت زړه ګوشــاکي تېــراوۀ

غـړي مـې مـړۀ صـیرات مېـژي شـي روخـه وګـاړدېژي
چــې دې ارمــون پانــډه دې تــو پــه وتهــاکي تېــراوۀ

رشــتیا چــې نــه پېــژي ســترګې دې غــامې دي لوســه
ګانـډیېر دا وي بـاس خـو واختینـه لیـا ژوانـدي تېـراوۀ

دې ژمــي شــپه وووره ســوړه او تاراکــای لماشــوم
دي انګیتهـی پـه غـوړه نوسـت شـپې دې مـارګې تېـراوۀ

سـتړای سـتېمان دي بېلتونـۀ بـود مـې پـه زړه څیړیـژي
زړه مــې خــوژيژي ډېــر داردینــه دې خوانــدي تېــراوۀ

هیلـې پـه موتـه سـتن ګانـډۀ الطـاف حسـین لګیـا یـه
پـه یـوه ارمـون پسـې دي بـل ارمـون سـکازي تېـراوۀ

انور علي انور

ګرځوله

یو وخت وو چې په جېب کښې مې قلاره ګرځوله
بې‌انصافه وومه نو ځکه مې هنداره ګرځوله

یو ته وې چې د مینې نه منکر وې او کافر وې
یو زه وومه چې مینه مې بسیاره ګرځوله

هغه هم پښتنه وه په بام پاس به یې سلګۍ کړې
ما هم خالي جولۍ په دغه لاره ګرځوله

ډېر ښه مې پېژندلو په کړه وړه یې ښه خبر ووم
نو توره مې تېره ځکه تیاره ګرځوله

په دې آخري وخت کښې یې ټپې د مینې ویلې
انور په کښې لمن ځکه داغداره ګرځوله

بوستان وزیری

عبث ژوند

نه د لر او نه د برشوو
منځ کې پاتې یو حیرانه

عبث ژوند راباندې تیرشو
هم مو خونه شوله ورانه

ای زمونږ بدبخت قسمته
په خپل کور کې پریشانه

کله کله خو داس وایم
ځان ته اور ورکړه بوستانه

بوستان وزیری

ګل خانان

ګـــــل خانـــــان هرځـــــای پراتـــــه یـــــو
ګـــــل خانـــــان ټـــــول پښـــــتانه یـــــو

رد بـــــد مـــــه وایـــــئ یوبـــــل تـــــه
ځکـــــه ټـــــول ړانـــــده ،کاڼـــــه یـــــو

کـــــه پـــــه لـــــر اوکـــــه پـــــه بـــــر یـــــو
پـــــه خپـــــل کـــــورکـــــې میلمانـــــه یـــــو

دتعلـــــیم څخـــــه پـــــه تیښـــــته
ځکـــــه جـــــوړ ځانتـــــه فتنـــــه یـــــو

خپـــــل ورور چیـــــرې زغمـــــی نـــــه شـــــو
خـــــو دښـــــمن تـــــه پـــــه ســـــجده یـــــو

خپـــــل دلـــــوړې نــــــه مـــــړه کیــــبږو
خـــــو، پــــــرادو تـــــه خزانــــــه یـــــو

وطـــــــن زمـــــــونږ پــــــه ســـــــراباد دی
خپـــــل پراتــــــه پــــــه ویرانـــــــه یـــــو

وزیریــــــــــه! ډیــــــــر افســـــــــوس دی
هســــــــې جـــــــوړه افســـــــانه یـــــو

بدرخېل مجاهد

یو څو خلک

غیرت پښتو کې په یو رنګ دي بس یو څو خلک دي
ولاړ چې تل د قام په ننګ دي بس یو څو خلک دي

په افرادي قوت خو مونږه پښتنهٔ ښه ډېر یو
په پښتنه مینه چې رنګ دي بس یو څو خلک دي

تشه په خوله مسلماني ده کردار هیڅ نه لري
چې دخپل نفس سره په جنګ دي بس یو څو خلک دي

مېرنی وروړ په شان سلوک زما پښتون سره تل
حق ته مې حق نه ویي ګونګ دي بس یو څو خلک دي

زه نه پوهیږم چې د خلک مینه څه ته وایي
چې در بدر ګرځي ملنګ دي بس یو څو خلک دي

چې په سیرت او صورت دواړو باندې ښکلي ښکاري
لکه په شان د تور لونګ دي بس یو څو خلک دي

د ښکلو مینه هر څوک غواړي بهادرخیل یې غواړم
څوک چې مئین په غنمرنګ دي بس یو څوخلک دي

بهرام وزیرستاني

خفه مه شئ

چې د ذات لــه جـــزیرې نـــه مـــې فـــرار کـــړي
څــوک دې مــا هــم د خپــل ځــان سره پــه لار کـــړي

چــې یــې واړه تهمتـــــونه پــه ځــان بـــار کـــړم
کــه د میـــنې پـــه داغـــــونو مې داغـــدار کـــړي

لا مـــې خـــلاص کـــــړي د یـــادونو لــه عـــذابه
لا د خپـــل خـــــوبونو خپـــله ما مخـــتار کـــړي

زر رخصت راکـــړئ خـــــفه مــه شـــئ یـــارانو
تنهایـــــــي راتـــه پــه لار کښـــې انتـــظار کـــړي

مــاشــومتــوب تــه مـــې ډېـر زړهٔ شـــوے بهـــرامه
څــوک دې لږ غــوندې وختـــونه را ایســـار کـــړي

بلال خون خېل

دې مو غریبه یوره

دا په میـــــږ ښنګـرې بـې شـامره ریځې شپې روغلې
په مخ مې ځکـــه دې تـاودې ایشکـــې چـاپې روغلې

دې مـو غـــــــــریبه یـــوره زه دې پـېځـــیدله پــه زړه
تــه چې خالي لوس دې بـازوره ســترګې سـرې روغلې

ملنــګه بیـا دې زړه ته څـه ویـــلوړ دې څــه شــوي دي
کــه په ځـــــــنډنې میلـــــې پـــورې دارووزې روغلې

نن دې ځـــوونۍ دې ژړیګـــورې جامې غـــوړې رونـه
انډخـور مــړ شـوای‌ی دای‌ی اشنا په مړې ایرې روغلې

دې خـدای‌ی په کـړي امـــــــر صبر کـوي څه وو کـوي
چـاته وروی‌یځ او چـاته غبارګـــــې جنـــوزې روغلې

ویـس دې ځـون غـم داسې الک غـوندې لیـده شي روتـه
یـوره پــه ســر مــې چې دې کلي قـــوم قیـصې روغلې

پــه صـــدقه وو دې خپـل سر ټکرای شانده دې خیـــره
خـــون خیلــه دو ورې که روغ تـه دې مـــیرچې روغلې

بېت الله بېت

زندګي تېره کړه

ما هېڅ ونکړل ما په منده زندګی تېره کړه
ما په پردو غمونو غونده زندګی تېره کړه

ما الزامونه په ځان یوړل ما ډیر څه و زغمل
خو په ښکاره مې ویاله ټنده زندګی تېره کړه

په دې سړي د چا نظر نه وه چې بد دې وکړل
ځکه خو دې سړي بر بنده زندګی تېره کړه

ډیر له مودو نه یو زلمې ورک دی له دې کلی نه
دلته یوې پیغلې لکه کونده زندګی تېره کړه

بیتّ د هغې زندګۍ فکر کړم چې څنګه به وی
څومرا بې خونده مو د لنده زندګی تېره کړه

بسم الله جان ملنګ

تور لونګ

تیــن لــه زمــکــې زرغونیــږي بنـګ د زمــکـې
زرغـونیـــږي هـــم دا تـــور لونـګ د زمــکـې

څــه تنـکی تنـکی ځـوانۍ اوخـــوري بــې دریــغـه
زورور دای زورور قلـــــــنګ د زمــکـــې

خـامــوشــي یـــې هســـې مـــا ګڼـــه انســـانــه
ډېــر وحشــت لــري وحشــت غـورزنـګ د زمـکـې

د هغـــو مـــزل بـــه څنـګـه پـــه رحـت وي
چې منـــزل یــــې وي ژور ګـــړنـګ د زمکـې

زه د هغې ورځـــې غـــم خـــوړلـې نیم یـــم
چې ولاړ مـــې وي دیــوال تـرڅـنګ د زمـکـې

یــو ځـــل اوکـــره ګلان بـــیا یــې خـــوی ګــوره
هسې مـا وایـــه چې خـــر دای رنـګ د زمکې

د سمـــاء ربـــه ولاړ کـچـکـول پـــه غـــاړه
غـــواړي خیـــر ستـــا د رحمت ملنــګ د زمکې

بهرام وزیر

خیال وساتئ

که څوک مو سیال نه وي دَ ځان سره یې سیال وساتئ
مات زړونه جوړ کړئ او دَ روغو زړونو خیال وساتئ

دغه جنګونه نفرتونه ترې نه اوباسئ نور
خپل زړونه پاک دَ ماشومانو په مثال وساتئ

هر یو انسان ته مینه ولرئ دَ زړه په کور کښې
هر یو انسان په ځان کښې دغه یو کمال وساتئ

دَ نفرتونو شپې رڼا کړئ سپین سحر به را شي
هر څوک په خلې کښې آذانونه دَ بلال وساتئ

که هره ورځ نه وي دَ غم او دَ ښادئ په موقه
دَ خپلو خلکو یاد په زړه کښې کال په کال وساتئ

دَ غټــــې وسپني ټوپک په اوګه مه ګرځوئ
دَ یو چا اوښکو ته په جیب کښې یو رومال وساتئ

جهان ته مه ګـورئ دَ پلار نیکه عزت ته ګـورئ
پښتانې پیغلې په سرونو باندې شال وساتئ

که خپـل ګناه کوئ خو بل ته یې ستاینه ما کړئ
غلط فکـــرونه دَ خپل ځان سره سنبال وساتئ

بـهرام وزیر وایم خپل ژوند په داسې چل وژغورئ
دَ بل تیاره ژوند ته په لارو کښـــې مشال وساتئ

بـدروال محسود

خپله لهجه

تـرخې تـــرخې اېـــبۀ مې بیـــا په زړۀ رو وؤ وشتې
دې ځـــور ځـــوش لشکـــرې مـــې په ورۀ رو وؤ وشتې

دې بادې دیکانځاۍ دې ژنیـه شۀ وکـړل چـې باند کۀ
دا شکـر داي ! چـې تـه زېـتي پـــه شۀ رو وؤ وشتې

جـذبه دې دې وطن خـدمت ته کیم ځائکي نه رو وړه
دې میـــژ ډالـــه تـــه داسـې زر په څۀ رو وؤ وشتې

پېـریـونې په هـاوؤ کړې که تـه خـــپل دامـره تکړه یې
ده څـــرنـــګه دې کــــوټ پـــه دېـــوؤلۀ رو وؤ وشتې

وزر اؤ پـه آووز شـــې دې قـــدرت ناخشـــې جـــاواتې
د زونئـــې دې کــــوبل نـــه پـــه پرېغـــله رو وؤ وشتې

دې تـــو په دیـد مې سترګې نظیـــر شۀ شي بـــدرواله
دې پـــورې نـــه مـې ولیـدې! په مـــړه رو وؤ وشتې

پرېشان محسود

د یوې پېغلې سندره

والوتم په خیال کښې د سیلۍ شومه
باد شومه، باران شومه بړلۍ شومه

خیال راته دستا د سپرلو راغللو
څانګه شومه، ګل شومه غوټۍ شومه

وخوړو تیندک مې ژواندانهٔ سره
ویښه شوم، بېداره ګرندۍ شومه

شور مې چې د خپلو بڼګړو واورېدو
ساز شومه او سوز شومه شپېلۍ شومه

دا چې زهٔ د غرونو غرخنۍ شومه
تا پسې پرېشانه! لېونۍ شومه

تسلیم نور ماسید

خپله لهجه

بېخي مې دې زړګي پهٔ بوغ دې شنهٔ آسمون ژالۍ دو
بې شمیره بې ایسوبه پې ټیپۍ دالۍ دالۍ دو

دې غم سپېرهٔ بودېنه دي پهٔ ټول سیرات مې لاګی
پهٔ هر آندام دې غام پرخه نارې نارې لالۍ دو

که څومره زور زهٔ وېر که ډېر مشکل دي دیدانینه
خواندي په دېوالې یې روخه داسې شن خولۍ دو

دې سترګې نه لاشکار رامه کاژه شوله دې ایشکې
تنکي تنکي منډون پې خوري شپونکۍ مې لیوانۍ دو

واخ رټ مې ژاړوی ستي تسلیم نور ماسید پاګل شوهٔ
آفسوس آ یو تصویر دای چې پې جوړه ګلالۍ دو

تنها مسید شمن خېل

ګونانګورې سترګې

نصیب مې نه شوه دې تــو میــنه او ځووني په ژوانـدین
تنهــا دې پــریشـــوه و ژاړو تـــه ارمـــوني پـه ژوانـدین

مـــوته روګـــرونه وې خپـل ځـــون نـــه نازولـیې میـنې
مـو دیــر کـــړه مینـه تـه دې ویــنې قـــرباني په ژوانـدین

غامې دې خلوس کړۀ دې سیرات بل دې همزولیې نوستي
هجـر دې کـــړلۀ ډیــر بې حـده تاووني په ژوانـــــدون

کاش چې مې نـــه لیدای اوال پـــه ګـــونانـګورې سترګې
نـــن وه مې ویلـــې تیراولـه پـــرېشاني پـــه ژوانـدین

دې چا وه زړه روبندې سویځې څوک مې خونـدي په حـال
ډیـــر خـو ګـمون روبنـــدې کو دې لیواني پـــه ژوانـدین

مـو شمن خیل تنهـا دې خـــواند نـــه ډاک خوبیـنه لیـدل
تــو دې غامې په جیل شې بند کـــړلۀ عمـري په ژوندین

ثناء الدین جرس

الزام دی

دلتـــــه نـــــه کېـــږي ناکـــــام دے محبـــــت
دلتـــــه سراســـــر الـــــزام دے محبـــــت

دلتـــه دوه زړونـــه یـــو ځـــای اوســـېدی نـــه شـــي
دلتـــــه هـــــر ســـــاعت انجـــــام دے محبـــــت

دلتـــــه خلـــــق نفرتونـــــه بلهـــــا ســـــاتي
دلتـــــه ډک د زهـــــرو جـــــام دے محبـــــت

تـــه کـــه هـــر څـــو د نفـــرت پـــه نظـــر ګـــورې
زمـــــا زړه کـــــې ســـــرعام دے محبـــــت

ثنـــاء الـــدین جرســـه چـــا چـــا تـــه بـــه وایـــې
پـــه نظـــر کـــې یـــې نیـــلام دے محـــبت

جاني مسعود

غرنۍ لهجه

څوک وو ؤودهٔ وي دې فــــاني ژونـد پـه سُـوړهٔ خوبينـه
دې چــــا دې ستــــرګې نه وو تللي وي خُوژهٔ خوبينـه

څوک ؤو په زور زور پټوي دې ايشکې ډاکـې ستــــرګې
خو کــــــړای وو نشـي پـه سوړهٔ لومدهٔ بوڼهٔ خوبينـه

دې ميژ په خووره کشې ميشتې ستي خپلـــه ليار لنډَوې
دې غـورمهٔ زئيــړه پــــرې نـه کـو ولمــــونهٔ خوبينـه

خود ؤی په غرينـه شـې تـور خـولي لېؤون رامـې موتـاوي
چې ســــــاړې سيورې ته بې غامـه کـو شـپونهٔ خوبينـه

تېر خو دي تېـر ايندياسې نور هن وېر تـه خېـر نشـته دای
که چيـــــرې پرې نژدي بـې غـــــاوره پشـتونهٔ خوبينـه

"جــــاني" دې هر يوه مېسوپر پـه زړګـي دا آرمـون دای
چې مېژه کـــــړي وای په ژونـــد يو ورې شهٔ خوبينه

جمال وزير

خالي لاس

د جنـــتونو ســـــرچيـــــنې تــــــه خالي لاس ولاړ يم
زمـــا جنـــت زمــــــا ادې تــــــه خالي لاس ولاړ يم

پــــهٔ واړه خـــلهٔ يـــې څـــومره ډېر فـــرمائشـــونه وکـــړل
غــــربته! هغـــې فـــــرشـــتې تـــــه خالي لاس ولاړ يم

د جنـــتونو پــــــــهٔ لټـون لکه ســـوالګرى اخيـــر
د ګنــــــاهونو کفــــــارې تــــــه خالي لاس ولاړ يم

لــکه پښـتون د خپـــل بابا کتــاب مـــې نهٔ دى لـوستـــى
نـــن ټيـــټې ستـــرګې زمـــانې تـــــه خالي لاس ولاړ يم

د خپـــل زړګـــي پهٔ هديـــره کښې مې ځان ښخ کـړ راغلم
جمـــــاله هغـــــې پښـــتنې تـــــه خالي لاس ولاړ يم

جفنان پښتین

سرخوړلیه

کېسه مې درته وکړله تمامه سر خوړلیه
تا بیا هغه را یادکړلو ماښامه سر خوړلیه

ځوانان مو شهیدان شول خوېندې مېندې موشوې بورې
په یو ټغر راټول نهٔ شولې قامه سر خوړلیه

ړومبې صف کې دې بیا درې مقتدیان سره پهٔ جنګ دې
لبړ مخ پسې راواړه وه امامه سر خوړلیه

یا خکلیه خفه نشې دې کښې زه ملامت نه یم
نظر زما در واوړیدو بې پامه سر خوړلیه

ساقي به راته ستا کؤل په هر ځای صفتونه
نشه نهٔ شوم خمار نهٔ شؤمه جامه سر خوړلیه

جفنان پښتین چې تا ته د لفظونو جامې درکړې
په ما باندې بیا بیا راشه الهامه سر خوړلیه

جنون محسود

قتلیړو

جـــرګه جـــرګه راؤځـــئ پښتـــــنو لـه هـــــره ښـاره
چې غـږ پـــورته یـو ځای کـړو د مظلـــوم اولس د پـاره

تـــر څـــو بـه پـه نامـــه د ترهګـــــر بانـــدې قتــــلیړو
تـــر څـــو بـــه مـــو لمـــن وي ترهګـــر پـه نـوم داغ داره

زمونــږه خــو لـه سترګو نه د اوښــکو پـه ځای نـم ځــي
تـه بیــا هـم ولــې چُپ یې اې زمــا د قــام واکـــداره

د ظلم او د جبـــر او ســتم خـــو اخـــیر حـــــد وي
قتـــلیړو هـــره ورځ صبـــبه مـونـږ وتـــي یـو لـــه شماره

پـــه مونـږ بانـدې یـو داسې اژدهـــا مسـلط شــــوای
ولاړ ګــوته پـه خـــوله یـو او څـــوک غـږ نـه کـړو لـه ډاره

جــــنونـه ورکـــړه هـــر چـــا تـــه بلـــــنه ورتـــه وایـــه
شـریک چـې کـړو یو بـل غـم کښې ځـانونه وطنــداره

جمشد زار خان

خیال کوه

الله چې څه درکړي پې نازېږه خیال کوه
دنیا کښې د ملنګ غوندې اوسېږه خیال کوه

دوه درې ورځې جوندون دای دا به تیر شي دا تېرېږي
جانانه هسې مه مرورېږه خیال کوه

دا خاوره د محبوب د قدم خاوره ګڼې نه دي
قدم په ورو ورو آخله او تېرېږه خیال کوه

زړګیه خلق ګوري او ښه پته ورته لګي
مړې اُښکې مې په مخ ځي و پوهېږه خیال کوه

انسان مزاج پرست دې دا موسم غوندې بدلیږي
په خیال کښې مې غوړېږه راغوړېږه خیال کوه

جمشید زار خان زړګای در پسې وخوت او ته خاندې
له سترګو نه مې زر زر فناکېږه خیال کوه

جانثار ماسید

وراسېدې

دې کلــــې چینارینـــــه تـــــه لامبــــې وراســبـــدې
پـــه دا خـــوؤره هـــار کـــور تـــه جـــنوزې وراسبـــدې

اشنــا رو تاپـل شـوي جانـګ خـو داس لېبـې رو وکـړې
ګـــودر تـــــه ووم دې کلــــې هـدیــــرې وراسبـــدې

دنیـــو وو وبلـــې نـــه ووروي دې ستـــغ ســتیني ســیرې
دې میـــږ خـــو تـــر آســمون پـــورې نـــوري وراسبـــدې

هېچـا پـه دغ واطـن کشـې پـه سـوؤړه زړه ژونـد و نـه کـه
هـــار کـونجـــې تـــه یـــې کلـــه حـادثـــې وراسبـــدې

دا کیمـــه بالـــو داتـــه شـــوه مېشتـــه دې مېـږ بادشـاه
چـې سـیوري ووم دې ډور وبـس تـر ښبـرې وراسبـــدې

خـــوژ امـــن چېـــرې و نـــه لېـــده وبلـــې جانثـــار
دې شـــنې غـــرې وه سارینـــه تـــه میـــرچې وراسبـــدې

حکمت یار برکي صېب

دې څرمین واخت خابرې

چې ماتک وبوسي شنې پخې جِنجواړې هن ونځې
چې کوماندتې سپین ګل تويي شنه کوَرکوَنډې هن ونځې

چې دې سنسُبې ګلون بلانګ شي دې وېله په غوړه
چې دې پروتيې ګلون ړانګ شي دې کامره په غوړه

دې لګاډ په غوړه چې آ تور تور انځرون پوخه شې
چې دې خيسور آ بې دانه خوږه تيتون پوخه شې

چې وه کورې ته خيځکي روشي په مانځُلې پسې
چې په بزمون شې جينکې شوري په کانډُلې پسې

چې دې تُرګې سره ګلون بيا ماخشيلې شيري کو
چې ګانډې سپرغې شنې شي وو ړکې ګرډېوې شيري کو

چې بيا په واسه کشې ميناکېميناکون براوي
چې مالکون په شپېشتونه کشې بيا تامبيون لاګاوي

چې بیا دې غـــره شپـونه بـادلې دې واطـن وه ویایـي
چې وه رازمـــاک تـه خلـق بیا چـهوټا لنـدن وه ویایي

چې دې وونـړه هغـه خواژې مېـوې پـاخې شي
چې دې اعظـم ورســـک مانــدتې ، آلیـچې پـاخې شي

چـــې دې وونـــړه مانړې ماکـین تـه میرومشاه تـه روشـی
چـې بیـا دې غـره مېـوې وه ټاک تـه وه دیـره تـه روشي

دې غـره شېین چـې لېـوانی شـــې لېوانتوب شیري کـو
چې وه بلبـل تـه مخــه ونخطي کاچـاتـوب شیري کـو

چې بیـا کاټـور کـو شایطـونون ووړکـې چرګې بـامبرې
چې کو دې پـیر ډېـبې تـه مَخشـې دې مُوشې ګوارګـوړّې

چې په مامونېــې پسې ووړکــې وه کامـرې تـه لاک شي
چې څوک ګوارګـوَړّې ځباوي څـوک وه تیتـې تـه لاک شي

چـې پــه هــر ووړخ شــې شېـروې څُنــګې وغـــازاوي
چـې شاوان پـوخ شي , مـارغاړوې څُنــګې وغـــازاوي

چې په ووشه پسې دې کلی مول وه غرې ته وه وزي
چې په ملاخون پسې میناکې شنې پنګې ته وه وزي

چې دې واطن په تورې غرې کشې بیا پامني وشي
چې په کاندې , لوړې , کامرې کشې بیا وېلنی وشي

چې ګاڼ خت ووغندي پاشتیانې وه اپبه ته دریمي
چې څوک دې لګاډ غوړه ته څي څوک و چینه ته دریمي

چې دې کاروون مانځې څېړې شنه شنه پرګي هن رو وري
چې بیا دې بدر لګاډ دې بدر زانغوزي هن رو وري

چې بیا بارړې ، شنه یووري ، شنه ناناز رانګ ولاګي
چې دې شوره هغه خوژه ، خوژه بادرانګ ولاګي

دې غره مرغې چې یویې هن وکو ، باچیون وبوسی
دې توس ورمړ چې حکمتیاره آلیګون وبوسي

بیا که په شنه آسمون ژالې وي شاژ پرېغله ته دریمي
که دې خدائ خواشه وه شېرینه شاژ ووغره ته دریمي

حزب الله بهیر

ښځه یمه

دومـــره جنګ زپلي یـم لېـمځ مې خراب شوي دي
کـور کلـي کـوڅې پټـي هــر ځځ مې خراب شوي دي

اوس هـغه پــځ مـا بـاندې مئیـنه مــاته نــځ ګــوري
هغـه تـاؤ برېتـونه ګــڼ وېښــتځ مې خراب شوي دي

زځ پځ داسـې وخت او داسې سیمه کښې رالـــوئ شومه
دومـــره مـې ژړلـي دي بــــانځ مې خراب شوي دي

ښـځ یمـه بـس ښـځ یمـه بېخـي جــانانه ښــځ یمــه
بس یـو څــو رګــونه دي د زړځ مې خراب شوي دي

مـا بهیـــروزیر تــه نصیـحت کـــول عبـــث ګـــڼم
ځــا مــړه هیـڅ نـــځ منـم مغـزځ مې خراب شوي دي

حنظله خيسوروال

شين منافقات

د خو شين منافقات دائ
دې پلونکي ډېر باد عادات دائ

دهٔ دې ميژ حق دائ خواړلائ
هر سړي ته شهٔ جوات دائ

مخومخ وو ديرته ويايهٔ
ژاغيدو ورستې شيمات دائ

څنګرې شين وزيرستان وهٔ
خو ويس ړنګ دائ حقيقات دائ

تو پهٔ غلې دوکې بريد وکهٔ
لکه ويېر دې آخيرات دائ

اعتبار ته يې ځون جوړ دائ
څومره کشلای پهٔ سونات دائ

دې مو زړهٔ خو سمندر دائ
دې تو ډير کمزورائ نيات دائ

اخترام دې مشر ورک شهٔ
نوي نسل زده خولکات دائ

مو ستي مه ستړياوه ګله
دې مو ډير زيوت غريبات دائ

هر سړاى پټه خولهٔ نوست دائ
کاني ټول ته معلومات دائ

حنظله پهٔ زړهٔ خوژمان دائ
ضروري يې ملاقات دائ

حیات محسودي

دې وطن غرینه

تــــــور دې وطـــــان غـــــرینـــه دي غامینـــه دي
بـــــال پـــــې ســــره یـــــورینـــه دي غامینـــه دي

وژوړۀ پـــــه تـــــو کـــــه پـــــه ځـــــُون وژوړه
کـــــور پـــــه کـــــور ویـــرینـــه دي غامینـــه دي

ژونـــــد دای چـــې تېـــریـــژي دنیـــــو پـــــوتې دو
ستـــــړای یـــــــــۀ دړدینـــه دي غامینـــه دي

خـــدایه ګـــرون وطـــان وو مـــــې ابـــود نـــۀ شـــي
ستـــــړي ووم ستـــــــي زړینـــه دي غامینـــه دي

بیـــا دې غـــام سیلۍ روغلـــه ځـــــرخي کـــــوي
ځـــــه نیبـــــوګ واختینـــه دي غامینـــه دي

ننـــګ غیـــرت پشتـــو ووم ســـــر خـــواړلای دای
هســـــــــــې منـــــدلسینـــه دي غامینـــه دي

هغــــه غیــراتـــي دې دنیـــــــو تلـلــي دي
پـــــرې یــــي چـــې سرینـــه دي غامینـــه دي

خـــــوره دې وطــــان هــن پــــې یتیمــه شـــوه
ړنــــــګ پـــــــــې وطنیـنــــه دي غامینــــه دي

څـــوک چې امــن غـــوړي خــواشولي غــوړي
پـــــرې یــــي ګـــــربنینــه دي غمینــــه دي

زه حیـــــات مسیــد بــې ننګــــه نــــه یـــمه
مـــوت مـــې غبـــارګ لوسینـــه دي غامینـــه دي

حیات زینده ور

سپړے مه اوباسې

ازار بـه اوکـړي لـه قـطاره سپړے مه اوباسئ
لـږ دې نشـه شـي لـه خمـاره سپړے مه اوباسئ

ښکلـو بیشکه چې نخـرې کـوئ نـازونه کـوئ
ښکلـو خـو داسې لـه اختیاره سپړے مه اوباسئ

د وطـن خلکـو د وطـن لـه حاله څـان خبـر کـړئ
د وطـن خلکـو لـه بـازاره سپړے مه اوباسئ

د امن خوب ویني د امن خوب یې ډیر ارمان دے
لـږ یې دمه کـړئ لـه چیناره سپړے مه اوباسئ

هغـه که ځان سینګاره وي هغـه بـې ځایه نهٔ دے
هغـه مئین دے لـه سینګاره سپړے مه اوباسئ

د مینې هـره خوشـبویي دې زینـده وره واخلـي
د چـا د زړهٔ لـه نـوبهـاره سپړے مه اوباسئ

حبیب الله مخلص

نیمګړای ژوند

د ژوندون پۀ داسې لار زمونږ مزل دای
سرمایه یې تور لحد اخېر منزل دای

وخت د چا انتظار نۀ کوي تیریږي
که څوک ښۀ کړي او که بد عمل یې خپل دای

نفرتونه مو کرلي ځای پر ځای دي
پۀ دنیا کښې څومره بد زمونږ عمل دای

پښتنو چې پکښې څۀ ګټه موندلې
هر وګړای د خپل ورور میراث ته غل دای

له مودو پس مسافر ورور کور ته ورشي
کور کښې ورور یې ببخي خوښ پۀ نۀ لیدل دای

یم حبیب مخلص پرېشان نیمګړي ژوند کښې
چې لیکلی مې پرېشان واړه غزل دای

حمید حساس

د ژوندون کاروان

د ژونـــــدون دغــــــه کـاروان هسې تېـــــرېږي
لـــکه بـاد چــــې د خــــزان هسې تېـــــرېږي

څنـــګه تېـــرې چــې دا تېـــرې زمـــــاني شـــوې
ورځـــې شــــپې لکــــه طـــــوفان هسې تېـــــرېږي

دا ښــــايسته ښـــکلې ځواني چــې تهٔ پـــرې نازکړې
لــــــــکه ګـــــل د ګلســــــــتان هسې تېـــــرېږي

دا رنګـــــــــونه ،محفــــــــلونه او وخـــــــتونه
پــــهٔ شېبـــــو لکـــــــه بــــاران هسې تېـــــرېږي

تـــهٔ ماشــــوم وې بــــيا زلمــــی او بــــيا بــــوډا شوې
بـــس د عمـــــــــــــــر دا دوران هسې تېـــــرېږي

څومـــــره راغلل دې نيمـــــګړې دنيـــــــاګۍ لــــــه
څومـــــره لاړل پـــــــهٔ ارمــــــان هسې تېـــــرېږي

هـــر ذي روح بـــه د مــــرګي پيـــاله ضــرور څښـــې
نـــن حســـاس هـــــم پـــهٔ جـــهان هسې تېـــرېږي

حکمت یار

راوغږېږه

زمـــا د ســـختو ورځـــو يـــاره لـــږ را وغږېـــږه
لاس کـــړه اوچـــت لـــه قنـــداهاره لـــږ را وغږېـــږه

پـهٔ مـړاوو سـترګو کښـې يـې هغـه اثـر شـته او کنـه
لږ.رانـــژدې شـــه اې رېبـــاره لـــږ را وغږېـــږه

ذهنـــي مصـــروف يمـــه ښېخـــي مـــې توجـــو نـــهٔ اوړي
نـــن ســـخت بـــې صـــوره يـــم ســـتاره لـــږ را وغږېـــږه

څوک دې يادېږي چې دې سترګې شوې لـه اوښـکو ډکـې
اې پـــهٔ روغتـــون کـــې پـــروت بيمـــاره لـــږ را وغږېـــږه

د خپـــل وطـــن مـــازيګرې درتـــه يـــادېږي کنـــه
پـــهٔ پـــرادي ښـــار کښـــې دکانـــداره لـــږ را وغږېـــږهٔ

مـنم چـې سـتړې يـې سـتومان يـې خـو زمـا د پـاره
لږ.پـــهٔ خنـــده شـــه حکمـــت يـــاره لـــږ را وغږېـــږه

حبیب ماسید

غریږم

لېوني په شان د ځان سره غرېږم
کله کله د ګرېوان سره غرېږم

اوښکي توې مې شي د سترګو نه په ځمکه
زه چې کله د آسمان سره غرېږم

حق وئیل زما هنر تجربه نه ده
څه چې وایم د ایمان سره غرېږم

زه انسان یم ګناهونه رانه شوي
په کوم مخ به د سبحان سره غرېږم

زه حبیب به د منصور غوندې په دار شم
په هر ځې د حق بیان سره غرېږم

حافظ میرزین الله احساس

ګور ګورې

شــو وخـــت د پســرلي کېــږي مزلـــي خونـــدوري
ګــور ګــورې بــه راوړو کــه مــو مونــدلي خونــدوري

رنګینـــې ځکــه ښــکاري دا د دنګــو غــرو لمنــې
چـــې ګرځـــي پکـــې زرکـــې او بلبلـــې خونـــدوري

شـــپونکیه د وطـــن ډېـــره مـــوده زمانـــه ورکـــه
ځـــو نـــن کـــړه زمزمـــه راتـــه بـــدلې خونـــدوري

بنـــدار د شـــاعرانو جـــوړوي کلـــه نـــه کلـــه
چـــې یـــو بـــل ســـره اوراوو غزلـــې خونـــدوري

ارمـــان نـــور د احســـاس پـــه دې دنیـــا جانانـــه نشـــته
چـې خـوب یـې کـړې وې سـتا پـه ځنګلـې خونـدوري

خان عالم بدروال

خبئي دو

ته ګرام نه يي مهنګايي دو
نن سابو لشکي نښتي دو

ملکون سره پې رټ دي
دې يتيم ژنکي خبئي دو

نه تربير شته داي نه تره شته
بس ملګريه ځون ځوني دو

لژ په ثنګ رو سره کشېنه
ده نن شپه مې آخېري دو

دې مو زړه دې پې رو شين که
ده دې ثه رنګه يوري دو

خدايه ج ته مې شې په لوري
ستړيي ستړيي زندګي دو

په یوه لیار دوه ورینه نهٔ څي
نن سابو داسې وروري دو

مینه وکې مینه شه دو
مینه ټوله ورورولي دو

موته ګرونه مالیمیږي
میږ مجبور یي! توس خاني دو

توس ووړهٔ زوړهٔ مشرون یې
ژنیه ده ووم ببیختي دو

خان عالم بدروول وسوؤي
په سکروتې وختیري دو

خلیل مهجور صیب

تش کچکول

ویئــلے نـهٔ شـم چې پـاګل او کـه هوښـیار یمـه زهٔ
خــو ژړېــدلے د پښــتون پــهٔ انتــشار یمــه زهٔ

وس مــې نــور نشــته د قلم پــهٔ ژبــه خــېر غــواړمه
قــامي بــازار کښــې د یــووالي خریــــدار یمــه زهٔ

دا چې خـړپړ او زېـړ زبېښلے نیـم ژونـدے ښـکارمه
راغلـے اوس د دهمـــاکې لــــه وران بــازار یمــه زهٔ

زهٔ د ارمـــان پــهٔ شــنو کونتــرو پــسې منــډې وهــم
ارمان دے یوه پـهٔ لاس رانغـله نــهٔ د ښـکار یمــه زهٔ

بېګا مــې خــوب کښــې ډرون حملې او بمـباری لیـدلې
ډېــــر ژړېـدلے پــــهٔ کابـــل او کنـــــدهار یمـــه زهٔ

اوس پــهٔ څــهٔ هیلــه د دیدن تــر هغـه کلـې نــهٔ ځــم
تش کچکول ګرځمه ملنګ د خپـل اختــیار یمــه زهٔ

که ښاپیریو بې اختیاره پټ مخونه نه کړل
قسم به ستا په ښکلا نهٔ خورم زمه وار یمه زهٔ

په هنداره کښې د حالاتو چې خپل ځان ته ګورم
د زړهٔ چاودون په ننداره د خپل کردار یمه زهٔ

لافې کوم چې زهٔ به داسې وکړم داسې وکړم
کولے نهٔ شمه غازي د تش ګُفتار یمه زهٔ

د ننګ پګړۍ مې صندوقې کښې لا د پلار پراته ده
زهٔ لا شکي یم چې سړے د یو دستار یمه زهٔ

چې مې ټول عمر پکښې ونډه د ژړا واخیسته
ډرامه د ژوند کښې مهجور هغه اداکار یمه زهٔ

خلیل الله خلیل

جانانه

څه ده زما د زړه رضا جانانه؟
زما رضا ده ستا رضا جانانه

خدای خبر چرته به وې څنګه به وې
ده مې ملګرې دا سودا جانانه

ځه چې "پېغام د امن" اورَسَوو
تر لرې برې پښتونخوا جانانه

نن ماښامے به مې په نوم کړې که نا؟
که به کوې "نن او سبا" جانانه

لږ یې د مینې امتحان اخَله
ړوند اعتماد مه کړه په چا جانانه

ګرَمه منمه چې په وچو شونډو
غواړم آ "د ناز مُسکا" جانانه

مینـــــي کښـــــې ډېـــــرې کشـــــالې راتلـــــی شـــــي
ګـــــوره چـــــې نـــــه شـــــي وارخطـــــا جانانـــــه

دا ”غمجـــن نـــن“ مـــو چـــې بـــې غمـــه شـــي لـــږ
هلـــــه بـــــه کـــــړو غـــــم د ســـــبا جانانـــــه

خلیـــــل د داســـــې محبـــــت قـــــاٸل یـــــم
چـــــې وي خلـــــوص ، وفـــــا وفـــــا جانانـــــه

خاورین خاورے

د چا کردار

څوک خوښ د چا صفات کـړي پهٔ هغو باندې مئین شـي
څوک ځیر ځیر ورتـه ګـوري پهٔ لیدو بانـدې مئـین شـي

څــوک زیـات لـري ښایست د چـا کـردار مُـتاثر کُن وي
څــوک تــش د چــا د غــږ پهٔ اورېـدو بـاندې مئـین شـي

څوک وتـړي د زړهٔ لارې یـو خاص چاله مخصـوص شـي
څوک پراخه کړي سینه ځې پـهٔ دوه دروبانـدې مئـین شـي

څــوک سانده ، کـړي سنــدره د وطن پهٔ اندېښــنو کښې
څــوک غـږ د یاقـربان شـي پــهٔ ټپـو بانـدې مئـین شـي

څــوک غـم د خپلې خپتې کـړي د بـل فکـر یې نــهٔ وي
څــوک غم کړي د مِلت څــوک پهٔ پردو باندې مئـین شـي

څــوک غـږ د کُل جهان شـي پـهٔ ښکاره احـد احـد کړي
څوک پټ پـهٔ نیمه شـپه کښې پـهٔ سجدو باندې مئین شي

څوک دومـره قیمتي شي چې حساب يې د ثانيو شي
څـوک تـش د ژونـد د شـپو پـهٔ تېـرېدو باندې مئين شي

څوک خاورې کړي حالات،خاورې د خاوروسره سم شي
څـوک مـومي زر زمـين پـهٔ سپینوسـرو باندې مئين شي

خاورې پښتون یار

سندرې غوړي

زړګاي مې نه مني په يوهٔ سورت سندرې غـــوړي
په دا پرادي وطن دې خپل وطن ګوارګورې غـــوړي

دسې پـه يوهٔ پـه دوه کسون انقيلاب نه رو دريمي
انقيلاب شـور غـوړي اولس غوړي لاشکرې غـوړي

آس دې تعجب کيسه دو کور مې ړنګ بازور مې ړنګ داى
خو ميږ ليا وېس هن دې مسلې حل پـهٔ خبرې غـوړي

دا تورلنګاى دې ميـږ دې پوره امن نـهٔ جوړه وي
دا تورلنګاى دې ميږ دې تورې غرې نشترې غـوړي

ميـږ ده پـه خپل وطن دې امن زندګي تـه پرېږدي
ميږ نـهٔ بنګلې غـوړي او نـه ځنې موټرې غـوړي

پـارين مې بيا دې زړه دې دړده شپه کـړه ويشه تېره
ليوانـاى زړه مـې يـو ديدان دې څنياورې غـوړي

خاااورې جان څه غوړي چې هره ريځ په دغه ليار څي
لکه چې وېس مې هـن مړې سترګې بانـه ورې غـوړي

دوست علي لېونی

پري ذاد

دې حســن پــري زاد کــه عشــق پيــرې لېــونې بــولي
بېلتــون خلــق يــادوي کــه نــه مــرګی لېونې بــولي

ای تاســو ورتــه ځــه وايــئ او کــوم نــوم ورتــه اخلــئ
زمونـــږ خلـــق اکثـــرره پسرلـــي لېـــونې بـــولي

بانـــه دې چـــي پـــه دې ســـترګو کـــږه وارِه ولاړ وي
اکـرم نـه دې چـي ګـل پـورې ازغـي لېونې بـولي

هغـي وويـل چـي دا سـړی خـو نـه لېونې نـه دی
نـو ولـې پـه دې چـم کـې دا سـړي لېونې بـولي

زه نـــه يـــم لېـــونې او نـــه پـــه نـــور لېـــونې کېـــږم
ملګـــري لېونـــي مـــي لېونـــي لېـــونې بـــولي

دین الله پاشیتن

مئنتوب

ژبې دې داموم چې دې غرئيزې په سيولي نۀ شي
بيا وو دې لاوانکې دې کړدي ختۀ نه بي نۀ شي

ځون پسې قاطور دې فريشتې قيصه بې غامه شه
چا وېل چې سړای وي او په دۀ پسې سړي نۀ شي

تاګ يې وېس دې مينې دې قدام نه خاتو شواى داى
ځکه مې وۀ مخ ته لکه تېر په چکچاکي نۀ شي

وېس يې مئينتوب لکه چې زور دې زړۀ کم کړای وي
وېس يې دې جومې نه دې رامبېلې خواشبيي نۀ شي

اس دې په سندرې خپل يقين باروبار شواى داى
داسې په سندرې دې وطن نه پنجاپي نۀ شي

ښرنګ وو جنت ته بې حيسوبه بې کېتوبه شي
حکم چې دې خداى وي او په مانده دې نبي نۀ شي

مړ د دې نبشتې نه په مرګي شي دين الله دياته
خوژ د مزديري ته دې پرادي وطن بېخي نۀ شي

روغ بادشاه خیال

راکه

څــهٔ لــږ ډېــره مــینه د پــښتو د پــښتنو راکــه
تــاؤ راتــاؤ بــندېز کــښې شــور ماشور د لېونو راکــه

ستـړي ستمـېدلي پښـتانهٔ چـې پکـښې ساه واخلـي
ځـای پـه مـېکده کـښې د سـرو میـو د کاسـو راکـه

زه پښـتون پـه لـومـه د زاړهٔ منطـق کشـېوتی یـم
نـوې فـلسفه نـوې منطـق د خلاصېـدو راکـه

لـلمه پښـتونخوا چـې پـرې دمـه دمـه خـړوبه شي
واسـې واسـې فـکر لـه اټـکه تـر آمـو راکـه

خـونه د سامـراج چـې پکښـې وسـوزي لمبـه وکـړي
څــهٔ داسـې لــه اوره ډک زړګـې د اسـویلو راکــه

چـا یـې څـه دارو درمـل عـلاج د بیمـارۍ وکـړو
لـږ غـونـدې خـبر د خـړو پـړو پښـتنو راکــه

خیـاله هسې نـه چـې وعـدې وشي تېـرې هېـرې شي
ماتـه د ځـوانـۍ پـه سـر قسـم د یـو کېـدو راکــه

روئدار برکي

سلګۍ

سترګې دې شیرین یار شرابونه دي
مستې دي نشې دي ډک جامونه دي

برند برند راته اوګوري زخمي مې کړي
سترګې د بڼو یې خنجرونه دي

لاس مې د ژوند وختل غورزېږمه
هر خواته تیارې دي ګنړکونه دي

سر مې په زنګون ایښې سلګۍ کوم
زړهٔ کښې مې بل شوي سرهٔ اورونه دي

تش دې د یادونو چوکیدار شومه
زه یم تنهایي ده ستا غمونه دي

خدایه زه روئدار درنه ډېر ژوند غواړم
پاتې مې په زړهٔ ډېر ارمانونه دي

راحیدالله وزیر

د شمله ورو پښتنو

د زخـــم زخـــم آندېښـــنو لـــه زوره څـــهٔ خبـــر يـــې
د زهـــرجنـــو شـــوګيـــرو لـــــه زوره څـــــهٔ خبـــر يـــې

دلتـــه ســـوچه مُحبـــتونه پـــهٔ چـــــــړو حـــلال شـــي
د شمـــله ورو پښـــــــتانو لـــــه زوره څـــــهٔ خبـــر يـــې

لکـــه کافـــر د دوزخـــي لمبـــو پـــهٔ ســـــــــر ولاړ وم
د انتـــظار د ســـرو غـــرمو لـــــه زوره څـــــهٔ خبـــر يـــې

موســـم ســـپرلے، د هجـــر باد خـــزان خـــزان ذهنـــونه
د ګل پـــــهٔ پـــاڼو د لمبـــو لـــــه زوره څـــهٔ خـــبر يـــې

لکـــه مـــرغۍ پـــهٔ دېـــوالونو بـــاندے شـــــپې تېـــراوم
د وحشـــــتونو د تيــــــارو لـــــه زوره څـــــهٔ خبـــر يـــې

رنځـــور تصـــوير د ژونـــدانهٔ، جنـګ او جـــانان فـــرياده
بـــس د نـــاترسه حـــــادثو لـــــه زوره څـــــهٔ خبـــر يـــې

رفعت الله مخلص يار

توره شپه

دا څه وشول چې سپين تور روته ليدۀ شي
توره شپه شوۀ ديشمان ورور روته ليدۀ شی

زه دې حق باطل تميز کاولائ نه شه
روغ سړای وي خو بيمور روته ليدۀ شی

په اسمون کشې دا چې تورې ورېځې ګرځي
خدائ د خير کو ژالۍ وور روته ليدۀ شی

بيا دې سرې غوشې مرغی وينۀ چغېژي
په مانځوله کشې مانګور روته ليدۀ شي

په ظاهره وو اېرې وي اېرې نۀ دي
دې اېرې لوندې آنډخور روته ليدۀ شي

بې ګناه وينه توئيژي په وطن کشې
څکه خپل وطان خينخور روته ليدۀ شي

زه چې خپل وطن ته غور فکر وکه
په یور سوائ دائ تک تور روته لیدهٔ شي

چې قومینه پسې تلل آ مشرون څه شول
مشار ژړای کور په کور روته لیدهٔ شي

مشري چې دې اجهل و لوس ته وېرشي
عزتمان ؤو په خرهٔ سوور روته لیدهٔ شي

په قرآن او په حدیث هن نه پئېژه
په پشتنه ځون کمزور روته لیدهٔ شي

خپل رواج رسم دستور ځوانونې پرېشوي
دې دیشمن فیشن دستور روته لیدهٔ شي

مخلصیاره دا روتلینکای وخت مې زړهٔ خوري
دې پاړدې دېوول نسکور روته لیدهٔ شي

رضاءالله پخواني

ګلاب نه کړم

زه پالنه د خواب نهٔ کړم
انقلاب انقلاب نهٔ کړم

د ازاره دې یربږم
تاته ځکه ځواب نهٔ کړم

تر هغې پورې یې څښمه
څو چې ځان پې خراب نهٔ کړم

پهٔ هر څهٔ باندې پوهېږم
غلې یمه حساب نهٔ کړم

د رنځو سترګو مجنون یم
بوسه راکه ګلاب نهٔ کړم

رېحان مجنون

تېر شوای وخت

واپــــاس نـــه روخـــي دېـــر وو ارمونینـــه پســـې وکـــې
زړګیـــه بـــې مانـــې وو پریوودینـــه پســـې وکـــې

تېر شوای وخت "رحمان" یایي چې مړای دې لحد وي
مـــړ نـــه رو ژوانـــدای کیـــژي که ویـــرینه پســې وکـــې

شپونکیه خیـال مې نه شي چې رامې دې وي راوونـي
چې بیـا وو دې "هـای" ژاغ په ګاړنګینـه پسـې وکـې

ترخـــه خابـــره څـــه چې پـــه ترخـــه رانـــګ دا پېـــژي
وېـــس نـــه روګـرخـــي آســـې وو ژاغینـــه پســـې وکـــې

مجنون ماسید وو مړ دي جنوزې په کـاټ شي یش وي
خابـــار وو شـــې چـــې کلـــه تکبیرینـــه پســـې وکـــې

رضاء الله هلال

ګناهګار

ګناهګـــار دې وي چـــې زړه د چـــا ســـخي وي
پـــه ســـړيو کـــښې بـــس دا ســـړي ســـړي وي

يـــو مـــې ســـخته التجـــا مالـــيار تـــه اوکـــړه
ماليـــار پرېښـــودم خـــو پـــه ګـــل پـــورې ازغـــي وي

د ژونـــدون مـــزه د يـــار ســـترګې لـــيدل وي
أف! د هجـــر شـــه بـــې خونـــده زنـــدګي وي

چـــې يـــې زړه وي ګناهګـــار دی ګناهګـــار دی
ګنـــې ډېـــره خـــو درې لوپشـــتې د هـــندې وي

کـــوم ســـړي کښـــې چـــې خلـــوص وي او حيـــا وي
د هغـــه ســـړي ژونـــدون ډېـــر قيمتـــي وي

کـــه د مـــرګ پـــه خـــوب ويـــده رضـــا هـــلال شـــوم
تـــر قيامتـــه بـــه مـــې وينـــه شاعـــري وي

رضا راغزیوال

لشکرې غوړي

زړګـای مـې نـه مـاني دي چګـې غـرې سـاندرې غـوړي
پـه خـړ دامـوم شـې لپوانـای تـورې ګوارګـورې غـوړي

انقــلاب چـــا دای رو واســـتلای دي جــذباتې پـــه زور
انقـلاب ســوچ غــوړي تنظـيم غــوړي لشــکرې غــوړي

کيسـې پـه مړي نـه حـال کېـژي پـه نوسـتي حـال کېـژي
ميژ نور جانګ نـه غـوړي نوسـتای غـوړي خبـرې غـوړي

څوک چې په دغ واخت شې دې چا نه دې وفـا طامـه کـو
لکــه دې "ســري" پـــه ټيپــي شــې ملغلــرې غــوړي

راغزيوول څه غوړي دې سولې سوول مينـات يـې کـړای
بيغامــه خــوب تــه ســاړه ســيوره دې ناشــترې غــوړي

رحیم اظهار

جادوګرۍ

دې تـــو دا خـــواږې ســـترګې جـــادوګرې دي جانانـــه
کیســـې دې پـــه مثـــال دې ملغلـــرې دي جانانـــه

دې خیـال مرغـه مـې ولویـده منـزل یـې نصـیب نـه شـه
ارمـــون دای مـــوتي شـــویې یـــې وازرې دي جانانـــه

روڅـه چـې نـن خـو خـولې زۀ تـه پـې تـوري کـې پـه مینـه
رو وړیـــي مـــې دې چکـــې غـــري ګوارګـــورې دي جانانـــه

دا وشـــایه چـــې بیـــا دې نـــن دې څـــه شـــي ارادې دي
کیســـې دې ګـــاډې واډې مختصـــري دي جانانـــه

وېرڅـــه خواشـــه دي خپلـــه دې اظهـــار غامینـــه مـــه کـــه
بـــادالې مـــې پـــه زړه دې صـــابر زغـــرې دي جانانـــه

زېب منتظر

پاڼې پاڼې ګل

ارمــان د بیــا لیــدو یــې پــه زړګــي کــې ګــرځوم
خوږ یاد یــې د منګي، پـه مات کودي کــې ګــرځوم

چــې تـا راتــه راکــړی، لکــه نښــه وه د میــنې
وچ شــوی، پاڼــې پاڼــې ګل پیــکي کــې ګــرځوم

لــه دې نه بـه نـو بلـه بـدمرغي، تـه وایـه څـه وي؟
لمــن تــشه لــه ګلــو، پــه سپــرلي کــې ګــرځوم

جــانان مــې لــو تــه تللــی د لونــګو، ســره غــرمه ده
اوبــه وریــســې ځــکه پــه منــګي کــې ګــرځوم

یاد کــړی دې وو چیــرته، پــه غــزل کــې (منتــظره)
اوس ځــکه شینکی خـال پاس، په تنـدي کــې ګــرځوم

زابیت حقمل صیب

ویر ماتم

پښتون چې یو بیا تر اټک تر قندهاره نهٔ شي
دا ویر ماتم کیسه به کله هم قراره نهٔ شي

چې زهٔ و تا ته او تهٔ ما ته احترام و نهٔ کړې
دا دې وطن فضاء به کله خوشګواره نهٔ شي

نوې فتوې نوې فتنې به ډېر دوام و مومي
دا دې ملا لاسونه پرې چې له درباره نهٔ شي

د ځان پهٔ وینو ډېوې بلې کړئ او مړې چې نهٔ شي
يارانو پام کوئ چې شپه اجاره داره نهٔ شي

حقمله لاره د نجات نهٔ ده فرسوده نظریات
تر څو یو نوې انقلاب ته لار هواره نهٔ شي

زيدي محسود

د جار نامه

ژونده د خپل يار نامه مې ورکه شوه
اوس لکه د جار نامه مې ورکه شوه

ستا د جدايي هوا وهلې يم
ځکه د سينګار نامه مې ورکه شوه

سيوري مې په سر باندې اوس نه ښکاري
آخ لکه د پلار نامه مې ورکه شوه

قرض د خندا چې راکولو يې
هغه دوکاندار نامه مې ورکه شوه

ويلې يې غزلې د زيدي محسود
خلکو د غمخوار نامه مې ورکه شوه

سلیم قرار

مکرجنه جادوګره

پـه اســـانه ژړا راشـــي ، پـــه اســـانه ایمنېـــږم
ډېر په ګرانه له عشق اوړم ، ډېـر پـه ګـرانه مینـــېږم

زمـا ژونـــد افســانوي دی ، لکه اور کښـې سمـندر یم
نـه وتلــی شــم لـــه اوره ، نـه پرېږه اوربانـدې سوزېږم

پـه پنجره د غلامۍ کښـــې ، تـل بـه"میټهومیټهو" وایم
که توتي بـه شم د غـــرونو ، سـردرو کښـې بـه ګرځېږم

ستا د فکـر هر کتاب مـې ، پـاڼه پـاڼه دی لوستــــلی
ستــا د کـــرکې الفـبا یـــم ، ستاکتاب کښې نه ځایېـږم

مکـــرجنـــه جادوګــــره ! ستا خبرو تـه غوږغوږ یم
لـه تا ستـر یمـه پوهېـږم ، ولـې بیـا هـم نـه پـوهېـږم

پسرلی دی وږمـې را غلـې ، هلـته بیا سنځلې ګل شوې
یوه ځانګـه راتـه راوړئ ، "قرار"ډېر پسې ځـورېږم

سېلاب محسود

ځله کډې بارولې

ځلا کډې بارولې
کواري کاتُې يې ترانګلې
له شوال يې بائولې
و بېرمل ته يې بيولې
د پرېغله له لوړې څوکې
ورته ما کول ژاغونه
مخ يې نه را اړولو
په څولې يې پټولو
کتار ئيشکې بائېدې يې
پستې شونډې رپېدې يې
په سلګو وه سلېدله
غرېو نيولې ژړېدله

ورته وېل مې

په ما ګرانې له ځان ګرانې
راته و يايه جانانې

دامره ولې ته خپه يې
زورولې دامره چا يې
چې نه ژاغ راته کوې ته
او نه مخ را اړوې ته
دا په په څه يې ته ناتلې
دا يې ولې غم زپلې
په ما ګرانې له ځان ګرانې
راته ويايه جانانې

راته وېل يې

دا دې ځمه درنه ځمه
دا وطن نور در پرېږدمه
دلته وسول چنارونه
د شوال شنکي بڼونه
دلته ړنګ شول ګودرونه
هم حجرې هم جماتونه
نه زرکون کوي ژاغونه
نه بلبلو اوازونه
د شپونکي شوه شپېلۍ ماته
ځنې جوړه شوه ميراته

دلته ګرځي اوس زاغون
ورسره پړانګون لېوون
دلته وشوې بورې کونډې
هم بې شمېره يتيمون
کور مې ړنګ شو مور مې مړه شوه
ورور مې مړ شو خور مې مړه شوه
لوپټه مې هم لمبه شوه
راته ماته دروازه شوه
مړي ايشي دي په غرو کشې
د شوال په سردارو کشې
نه ګورکن شته نه قبرون
خوري لاشونه مو لېوون

سلطان مرصود

غږ کولې نهٔ شو

زمـــــا د شـــعر مضمونه او عُـــــــنوانه پسرلِیه
جـــــــانانه پسرلِیه
رنګـــونه راچـــاپېر کړه لــه هـــــــر خوانه پسرلِیه
جـــــــانانه پسرلِیه

مـــــودې وشوې زمـونږ چې په اورونو کې راګېر یو
هیڅ غـــــږ کولې نشو
د جبـــر او وِحشت پـــــــه زنـځیرونو کې راګېر یو
هیڅ غـــــږ کولې نشو
دا ګـــــرانه کړه پـــــر مـــونږ باندې آســانه پسرلِیه
جـــــــانانه پسرلِیه

مـــونږ خپل آرمـان په تا پـورې تـړلی درته ناست یو
راځه راپیـــــښه وکړه
خپـل سر او خپـل سامان مو درې بایللی درته ناست یو
راځه راپیـــــښه وکړه
د ســـــولې زیـــــری راوړه لـــه آســـمانه پسرلِیه
جـــــــانانه پسرلِیه

زمـــــا د وطن کـونډې یتیمـــان لـــه ژاړه خلاص کړه
خندیږه او غـــــوړیږه
د وخت غـــــرمو ځپلي مـــزدوران له ژاړه خلاص کړه
خندیږه او غـــــوړیږه
هیـخ یـــــره چې ونــــــکړې له هیـچانه پسرلِیه
جـــــانانه پسرلِیه

رســـــا که له کابل نه پیـښور تــــــه راروان شوې
ژوندۍ بـه کړې سندرې
مــــــرصود به ټپـه وکـــړي ورته ته که یاقُربان شوې
ژوندۍ بـه کړې سندرې
په جـــــاره به دې ونــــــمانځو افــغانه پسرلِیه
جـــــانانه پسرلِیه

سید محمد صادق شاه صادق

د زړۀ مرهم

تعبیر یې راته وایه ملا حل به شي که نه
خفه جانان زما د لارې مل به شي که نه

منت زاري يې نه کړمه خود دار یمه ملګرو
مغرور زما د مینې په درشل به شي که نه

مات یې تکبر شه لوی الله ته به زاري کړم
د یار مغرور انداز چرته بدل به شي که نه

د عشق لار د خندونو او ازغو ډکه ملګرو
رالنډ چرته زما دغه مزل به شي که نه

یاران د زړۀ مرهم وي، ولې زه یم بدقسمته
صادق زما د خوږ زړګي درمل به شي که نه

سلطان احمد نادان وزیر

کرکه وشه

د آمـن فصـل پــه دې زمــکه ؤشــه
لار یــې زمـــونږه تـــر خنـــدکه ؤشـــه

چـــې مـــې خـــزان خـــزان ژونـــدون لـــه راشـــې
د پســـــرلو ســـــره دې سپـــــکه ؤشـــه

مـــونږه څـــهٔ نـــهٔ وړو د کوکنـــارو لـــه بـــاغه
خـــو د لالـــي جـــولۍ مـــې ډکـــــه ؤ شــــه

چـــې بیـــا زمـــونږ کلـــي تـــه راشـــې پســـې
بیـــا دې د پـــلار نـــه داســـې ورکـــه ؤ شـــه

"نـــادانه" بیـــا مـــې زنګـــوي شـــعرونه
د غـــزلـــونو نـــه دې کـرکـــه ؤ شـــه

سبیل زانګاولاى

دې تو وعدې

یوري چې یووري کـه بیا یـې تـر ورهٔ پیره کاوه
لاوژینه قاسامینه وبس پوخهٔ پیره کاوه

دې تو واعدي نیمګړیي پوتې کیږي داسې مه که
ځه ته پیره کاوه او ځه وو زه پیره کاوه

وؤخستاى مې په سار قران داى کا خداى ګونانګور نه کړه
باس هار چا تـه دې ځون سوؤره وژده پیره کاوه

تو هن په چترالی ټوپی ګؤلون ټیمبلي نه دي
په زیړه زنیې زه خولینه نه پیره کاوه

که خداى چېرې واست روکه دا واعده مې پاخه کړیې
په هار ځوى شې وو لار بار پاشتونه پیره کاوه

که زانګي لېواناى په خپل واطن دبرته ژواندای وه
لایلو دې تو وو هاره ګیله زه پیره کاوه

سهېل شکیوال

مرغۍ

مرغۍ ووم ویشتې ، رټ شیطونون وي
په ټول کلیوول زه اوجنان ګرون وي

مرغۍ ووم ویشتې ،تللي وو غره ته
پیره ریځ ووم کړا ، تیره وه غورمه ته
په ینډې ریژدي ، نه په تاوون وي

سبق ته نه تلي ،هر وخت خولې وي
پیر ریځ ګرځیدلي ،بس وولې وي
چې کورته روتلي ، لومده بارون وي

جومې ووم بژه وې ، جوړې لندې وې
په غوړام ګرځاولې ، تاموشې وې
هرچا لیدلي، یوه ځوی راوون وي

مرغۍ ووم ویشتې ، په سره غورمه کښې
هیڅ رحم نه روته ،والله په زړه کښې
سهیلا کنه خومره ظالمون وي

شیرباز اخلاص صېب

ځلمیه سور ګلابه

د ګل غـوندې ځواني دې پـهٔ نشـو کـړله خـرابه
ځلمـیه سـور ګلابــــه !

دا ځکه پـاتې شـوی یـې ډېـر لـرې لـه کتـابه
ځلمـیه سـور ګلابــــه !

دا څـهٔ کـوې پهٔ خپـله خـپل عـزت پهٔ ځان کې وژنـې
همت پهٔ ځـان کې وژنې

دا زهـر شیـطاني دي ، انسـانیت پهٔ ځان کې وژنـې
همت پهٔ ځـان کې وژتې

تـهٔ ! نـهٔ ګـورې پښـتو خلـک وبـاسي لـه نصـابه
ځلمـیه سـور ګلابــه !

دنیا څهٔ کوي چـرته ځـي کـوم فکـر دی کوم خـیال دی

زما او ستا څهٔ حال دی ؟
زما او ستا پهٔ زور هر یؤ دښمن کړی کمال دی
زما او ستا څهٔ حال دی؟

مونږ دلته د دنیا یو هر یؤ سوال ته بې ځوابه
ځلمیه سور ګلا به!

راځه د سبا زیریه !! نور رڼا وطن ته راوړه
ځلا وطن ته راوړه

تیارې له ګلشن وشړه ښکلا وطن ته راوړه
ځلا وطن ته راوړه

غفلت وړې ذهنونه ویښول غواړې له خوابه
ځلمیه سور ګلابه!

شوکت عزیز شوکت

ګڼ خت

چې همېشه ترېنه زما د درد شعرونه چاپېر
له هغه حسن دي د خاورو دېوالونه چاپېر

زما ساړه ساړه زګیروي ماته په شا رالېږي
خاونده ولې دي زموږ نه دغه غرونه چاپېر

په ما میني زما نوم پټ په مړوند لیکلی
او هم یې دي ترېنه واړه واړه خالونه چاپېر

داستا د ګڼ خته دا یوه خواري مې ډېره خوښه
له هر ځوندي د ګلمخیو کتارونه چاپېر

ستا غاړکۍ د بالښتونو لاندې رنګ اړوي
زما له غاړې نه جانانه تاویزونه چاپېر

راځه راځه درته د میني سپیناوي کومه
له غزلتورو مې داوښکو مشالونه چاپېر

شوکت عزیز به هله ځان د سیالو سیال وبولم
چې شي له مانه ستا د میني ډک لاسونه چاپېر

شاوالدین ماسید

تانکې غیتې

څون وو باربودکې دې سپرلي تانکې غیتې غوړې
زړه په تېره بونړه ویشتل سترګې میرچې غوړې

شکورجنه ته دې محابات دې لیبې نه ئې خبار
دې سیلانې کمتارې شکور ډېر په پېشې غوړې

زه مینه نکه زه خیولی سترګې په ناز توره وه
ته مې دې سپین جبین دې تور پېکي ریپې غوړې

خواژیکیه پام که غرخانې مینې دې ویر ډاکې دي
ته دې ګودر دې غوړې هغه ملګرې غوړې

دې شاوالدین ماسید مالانګ زړګیه ده څه کوې
دې کلي میانخ دائی دې سرې شنډې شکرونې غو

شاهد مرکي خېل

بې مقصده

په دا دنيـو بـې حـده څهٔ په ميژ خـوري تيـره شـوه
څـه بـــې معنې او بـې مقصـــده زنـدګي تيـره شـوه

دې ډول پـه ډانګ بـوندې مې ځکه زړه هــاوو نه کوي
چې دې زړګي زور مې کميژي ستي ځووني تيـره شـوه

پـــه ړانـګ وطن آغـه ځــانډن واختـينه نه رودريـمي
پـــه ړانـګ وطن هـاوو سپيره دې پسرلي تيـره شـوه

زړه مـــې ليـا وولــــې موتــيې وکـړله روغـيـژهٔ کلـه
دې تـــو ډولې چـې کلـه تلـه پـه نــاراکي تيـره شـوه

پـه پشتـــونخواه کشې پـه تـرخه رواج دې يـور ولاګـي
دې هـر ميـن هـره شپاګې په شبګـيري تيـره شـوه

بيا يـــې ووړه ووړکـي دي وړي مَـــرکي خـيل شــاهِده
بالو دې ميــژ په وربـويهٔ بـوندې واختـي تيـــره شـوه

شاه خالد خاکسار

غوښه او چاړهٔ

یاره ستا بانهٔ سره ګډ شوي دي
زړه ته مې سکارهٔ سره ګډ شوي دي

اوس به ستا د ظلم پته اولګی
لر بر پښتنهٔ سره ګډ شوي دي

بیا به کومه خور زمونږ. سرتوره شی
بیا دا تور کارغهٔ سره ګډ شوي دي

خدایه پښتونخواه ته امن راولي
غوښه او چاړهٔ سره ګډ شوي دي

لویه حادخه به ترینه جوړه شی
ګرم او ساړهٔ سره ګډ شوي دي

اوس د اتفاق نښه ښکاره شوله
اوګوره ړاندهٔ سره ګډ شوي دي

باسی شاه خالد خاکسار د خپل کلی
دلته څو سپیرهٔ سره ګډ شوي دي

شیر یار خان

دې مو خوږ دای

په پرادي وطن کشې ژوند دای تیراوۀ یې
دې بیلتون ترخه قصه دو وژداوۀ یې

کوندې بیا داسې دائیس کورینه نه کو
دې تربرې په مخ شې هسې شارماوۀ یې

لږ مالاندې نن پې وایهٔ! چې څهٔ ویایي
دې مو خوږ دای په مو ګرون دای ستړیاوۀ یې

په حاضر وخت هر ساړای ځون ته صوبه دو
د په سار مې چې پوس ګرځي کیزاوۀ یې

چې دې ځون سورۀ وژدۀ وېرته مالیم شي
دې سړې په مخ شې هسې زیېړاوۀ یې

د سپېرۀ راقیب دې مو په لوس که روغای
شهٔ یې پوی که نن ریباره ژړاوۀ یې

زه شیریار مسید وو ډېر زر لیواناۍ شه
دې یور غم روبندې پاڼه شوراوۀ یې

شاهدین مسید

سپینه غاړه

تـــورې سـتړګي تـــور مـــژګان ســبحان الله
دومـــــره حـــسن د جـــانـان سبـــحان الله

پــه ګلاب نـــه راتــه ښـــکلې ښـــکلې ښـــکاري
ستـــا مســـکا پـــه ســرهٔ لـــبان سبـــحان الله

هـیــرؤل دي نامــــمکن دي ګـــرانــه یـــاره
دومـــرهٔ خـوږ یـــې پــه ایـــمان سبـــحان الله

سپـــینه غـــاړه کښـــې دې هـــار دای دا ســـرو زرو
بـــل پـــه پـــوزه دې پـــېزوان ســـبحان الله

تـــورې زلفـــې دې د مـــچ جـــیل هتـــکړی دي
شـــاهدیـن یـــم بنـــدیوان سبـــحان الله

شانور بوبرای

لوانیه

روښــه پــه رامــه ژاغ وکــه دې خیــه لېوانیــه
لامنــې ړانګــاوي لماشــوم شــپونکیه لېوانیــه

دې پــالې بــالوخورې خینخــوره ژمــوري وخیــژي
پــه وخــت کــور تــه رودریمــه لېوانیــه لېوانیــه

پـه دروي کـوټې کښـېژده شـه خـواژه غـوړه شـېري کـه
چــې وچ زړینــه لومــده شــي غرښانیــه لېوانیــه

وو وړي دې اېبــه پــه مــورګې ښــه ظلــم دې وکــه
لامــده دې کړلــه پــوس پــه ســار مانګیــه لېوانیــه

چې توند که شه وچ زړه دې یور په ړانګه پانګه غېژ کشې
نــن مــه ښــه شــه ماتــال موزدیګاریــه لېوانیــه

پـه رانـګ دې والـه تـور وسـوه پـه غوشـې دې ډانګـار کـړه
پــه ژونــد کشــې بیــا مایــان مــه شــي زرګیــه لېوانیــه

داغـاس مـې پـه صـیرات ځنـې سـاړې پېشـې تېریـژي
سـتي مـه رو یـوداوه نېشـتي سـاړیه لېوانیـه

دي زړې نـه چې شـي چګـې دي نـافرات تـورې خاپسـې
غزلـه مینـه ووروه دې بوبریـه لېوانیـه

شیر ماسید

مو لېوانۍ کې

دا خلک تــه څـهٔ پتـه وه تــودی ویــرته کړیې جامې
دې مو دې شنې خولې دې سرې شینډې دې څنېې جامې

دې مــو پــه خپــل ځون نه پتــو بــندې وه ډېــر اعتیبار
تــو پـه مـو جـوړې دي دې غــونډ کلـی دې ژنېې جامې

دې مـو دې یوه خبـره هـن پـه زړه کشې پتـه نه کـړه
مو دې یــوه یــوه زړه تـــه پېـله لکـــه مشکنېې جامې

ځون مې پـه خپـله دې ټول کلي وخـاندو تـه سیخ کهٔ
مـو لېـوانۍ کـې دې مـو پـوتې کـې خـوشمړیې جامې

ګیلي دې ډیرې دي د ځوی دې ګیـلې نـه دای خــواژې
دې لیارې میانځ دای داتــه نـهٔ کیــژی زیـمړیې جامې

نه پیـره کیژي ستـی رودریمـه خپــل وطن تــه یـوره
چا پیـره نـه دي دې فــاني دنـیو نیــمګړیې جامې

پـه ژواندونهٔ شې خواشول نــه دای چـاته حال نه یایي
شیرماسید نکوي دې خـپل ژواندین دې سـتـړیې جامي

شامان مسید

سندرې

لیکلیې مې دې غـام پهٔ سـرې سـکاروانې وې سـندرې
دې ځکـه مې پـهٔ هـر ځوی کشـې جـواتې وې سـندرې

شـاعر وهٔ کـه ادیب وهٔ کـه شـپونکای وهٔ دغـي خـوورې
دې ویـرنه یـې بیخي قـاسم دای ډاکـــې وې سـندرې

نـــوزکې وې پاسـتې وې خـــو پـهٔ زړهٔ ننـــواتلې
دې تـو پـهٔ میـنه ماستـــې وې ځـیراکې وې سـندرې

دې تـو تـــېرې بوـنړې تـه وې بیـخې عاجـزې شویې
ویلـوړې مـې پهٔ شیـنډې شې کـــواکې وې سـندرې

شـامان مسید دې ځـکه دیـرته دا کـلائ دیـر پرېـیاش
نغـــمې شـؤلې دې سـاز سـره چـلاکې وې سـندرې

شفیق محسود

امام نه لرو

اوس در په در پراتهٔ یو، قام نه لرو
اوس متاثر یادېږو، نام نه لرو

اوس په کېمپونو کښې په ډاګ پراتهٔ یو
اوس په سر سورې په سر بام نه لرو

اوس په خپل ښار کښې هم نهره ګرځو
سهار چې اوخورو، د ماښام نه لرو

اوس مو ګودر نشته منګي مو مات دي
اوبهٔ په لپه کې څښو، جام نه لرو

ټول شملور مو یې له منځه یوړل
اوس بې رهبره یو، امام نه لرو

ګډ د ازغیو په کاروان شفیقه
څو به ترکومه؟ که انجام نه لرو

شعیب شیدا

د زړهٔ قراره

ډېر غېـــراتي او ښــکلی ځوان دای
په فتح مـوړ کې مـــې جـانان دای
داسې ملنګ غـــوندې انـــسان دای
زه یـــې غېـــرت تـــه دوه لاســـي ســـلام کــــومه

زمـــا ریـــباره مـــخ دې ورکـه شـــه
ورځـه غـــداره مـــخ دې ورک شـــه
لستـــوڼی ماره مـــخ دې ورک شـــه
زمـــا جانـــان تـــر مـــنځ دې تیـــر کـــړل دېوالونـــه

شونډې مې وچې رنګ مې تـور دای
دا تنګیـــوال دا غـــــمو زور دای
بل مې د زړه پـــه دشـــتو اور دای
د هیجـــر تـــاؤ دې زه پـــه اورکـــې ژونـــد کوامـــه

زمـــا پـــــه لـــرې وطـــن یـــاره
زمـــا د ژوند د بـــــاغ بـــــهـار ه

چرته خــــو راشــه خــدای د پـــاره
د زړهٔ قـــــــراره بــــې قـــــرار درپســــې یمــــه

زه یـــم د ســـتا او تــه زمـــا شـــه
چــېرته زمــونګ کلي تــه راشـــه
اې مـــــرووره را پــــه خـــلا شــه
بغېـــــر لتـــانه ژونـــــدون خــــوند نـــــه راکوینــــه

چـــرته چـــې ځـــي د ســتـرګو تـوره
په مخکـي ځـي په ورســـتو ګوره
یـــاره ســـــوزیــــګمه بــــې اوره
لمـــن دې نســـم چــــې زړګـــې در و چـــــومه

چـې کلـه مړشم تـه مـې هیــر کـه
اوس مـې دا مینـي نـــه کافــر کـه
دا زړه رازونـــه مــــې ظاهــــر کـه
ستـــا د یـــاري نـــه مـــې تـــوبې اســـتلې دینــــه

آ در یادیـــبرې سخـــت ســـاعت وه
غمـــاز مـــې پـلار تـه پـه شـامت وه
پــه مـــا شعیـــب خـــو قیـامت وه
دا جنـان اوښـکې تـــوېدې زه ورنه تـلمه

شیر تنها ماسید

څوک مې نشته

تــوره شــپه ده وار خــطا یــم څــوک مــې نشــته
ګــوښې نــاست یمــه جــدا یــم څــوک مــې نشــته

جــدا عمــر بــه تــر څــو داســې تــیریــږي
خفـه ژونــدون تــه یکتهـا یــم څــوک مــې نشــته

پیـن پــه لاس کاپــې مې غیـږ کــې کــړم ســوچونه
دچــا غــم لیــکم لګیــا یــم څــوک مــې نشــته

مســافر یــم داخپــل کــوره در پــه در یــم
کــړم ویــرونه پــه ژړا یــم څــوک مــې نشــته

د یــو چــا ســترګې مــې سترګو کښــې غــړیږي
نــور لــه هر چــا بې پــروا یــم څــوک مــې نشــته

خــوشالی مــې نشــته تــل غمجــن غمجــن یــم
چــې راغلــې پــه دنیــا یــم څــوک مــې نشــته

بې وفا نه یمه خلکه خو غریب یم
کنی ته ول وفا وفا یم څوک مې نشته

تورې زلفې یې د کیوبه هتکړې دي
پې تړلی یې رښتیا یم څوک مې نشته

خدایه داس وختونه راولې په ژوند کښې
چې خپل اوایې چې ستا یم څوک مې نشته

ځان به مړکړم بې ننګي مې عدت نه دی
زه زلمی دا پښتونخوا یم څوک مې نشته

ناشکري نه کړم د ژوند کیسه مې وکړه
هر چې څه دي پې راضا یم څوک مې نشته

بدل نه یم خو وختونه لبر. بدل دي
زه هغه شیرو تنها یم څوک مې نشته

شعیب فنا

قاطور ایشکي

چــېِ لیــدلیې مــې دي کلــه دي پــور ایشــکي
هــاره شــپه مــې وي راوونــې قــاطور ایشــکي

مــارګ کــو لاؤ پــه تیــره لــور بیــا دي ځوانــونې
ډېــرې مانــدیې وو کــو تــوی کــور پــه کــور ایشــکي

پــه موبایــل پــورې مــړ کــه ظــالمونې
پــه یــو ســاري ورور شــې تــوی کړلــي خــور ایشــکي

پاشــتونه وو اخــر کلــه پــه یــوه خولــه شــي
چــې ضــایه نــه کــو دا قــوم دي منظــور ایشــکي

وو بـــاده ربـــځ و نـــه وینـــي شـــعیبه
چــې کــو تــوی پــه میســاله چــا تــه مــور ایشــکي

شاهد ماسید

سره یورینه

په زړه بوندې مې بال دي سره یورینه لپوانیږۀ
اوف مه غوړه دې سترې زړه وولینه لپوانیږۀ

ویېریږې مې ته نه په ملېګون بندي ګرځېږه
په غوړه مې دي پانډې توویزینه لپوانیږۀ

دې تو ژوند وو وي څنګرې نه پېږۀ کبرجنې
دې مو خو په ناصیب دي تش ویرینه لپوانیږۀ

چې څوک دې نوم رو ووخلي بې اختیاره ژاړو روشي
زړګای مې وکو راپ کلاک کلاک داړدینه لپوانیږۀ

دې ژوند په خواند و پوی نه شې دېر بالي و لامبي شي
که کله مې شه پام په ازورینه لپوانیږۀ

دې زړه علاج مې نه شي مینه داسې بېموري دو
شاهده ډېر مې وکړل زیوراتینه لپوانیږۀ

شاکر زېب

مجبوري دو

ســـــاخت ډاریـــــژه تنهـــــایي دو مجبـــــوري دو
اندیشنـــــې دي پـــــه هـــــار لـــــوري مایـــــوسي دو

ټـــول لیکـــل مـــــې پـــــه غمینـــــه کشـــــې دي کـــړي
ځـــــه دې غـــــام نـــــه ډاک داســـــتان دای شـــــاعري دو

غـــام ځاپـــلای داردیـــدلای یـــــه پـــــه ژونـــد کشـــې
چـــــې څـــوک مینـــــه کـــــو رشـــتینېي قربـــــاني دو

چـــــې ګیلـــــې مونـــــه کـــــاوهٔ پـــــه دا وو ګـــــرام وهٔ
خپلـــــه بـــــاخره دې مـــــو خـــــوره ازلـــــي دو

خپلـــــې مینـــــې راســـــاؤلای یـــــه تـــــاړل تـــــه
پـــــه رشـــتیا چـــــې مـــــې باربـــــوده زینـــــداګي دو

شـــــاکرزیبه محابـــــات څـــــه تټـــوقې نـــــه دي
شاکرزیبـــــه کـــــه پییـــــژې تابـــــویي دو

شمس الرحمن قرېشي

شپه دو

خاموشي دو ډېوه مړه دو نيمه شپه دو
تو په يود مې ګوزاره دو نيمه شپه دو

تراني ويايه دې مېنې په لمونځه کشې
عجيبه پکشې مزه دو نيمه شپه دو

دې يو چا دې يود چاپې دي وري رو وري مې
دې غامينې جزيره دو نيمه شپه دو

چې دې وروو په اوال شپه غازو ته دريمې
په زړګي کشي يې جذبه دو نيمه شپه دو

زۀ دې ستوري په قاطور کشې جانان کسه
مياشت دې مو په تاموشه دو نيمه شپه دو

قربشي يه چې حال نه ويايه و چا ته
کاني ستړېې مې کيسه دو نيمه شپه دو

صمد هېواد

تاغيره شوې که نه شوې

په مو پسې دې مو غوندي دلګيره شوې که نه شوې
دې ژوند په هار ګرځني کښې تاغېره شوې که نه شوې

دې هار اتاڼ و سار ته وو په غبارګې ليچې تللې
دې خالکې سترګې وخوارې رانخېره شوې که نه شوې

دې جانګ ګاټه دې وليده وو پورې ټيپکزنه
دې کلي داروژې دې بې زنځېره شوې که نه شوې

دوه مخاى وې تو دوې ژبې په خوله کښې ګرځاولې
دې تو دې خولي خابرې بې تاثېره شوې که نه شوې

چې شؤلې دار په دار دې زيوراتې لامنې نسې
آزور دې صمد و والې پاقېره شوې که نه شوې

طفېل ګوړي خېل

ړانګي موڼې

ړانګــې مــونې ســواى جامــات خــو ســاړاى څــه ويــايي
دې مېژ شېشناى هار واخت خولکات خوساړاى څه ويايي

داغــه ســافار، لکــه ســاقار خــو دې بويــده نــه دريمــي
تــانکې ځــوونۍ تنکــاى صــيرات خــو ســاړاى څــه ويــايي

هاغــه ماتــال چــې تــه کــه مــرې خــو مــو وو خامخــا ورې
خــور مــې نصــيب ســپېره قبســمات خــو ســاړاى څــه ايــايي

تــور تاربژمــاى دي ســپي غــاپو، دې لګــاډ ايبــې کــووه شــور
دې مېــژ نيمګــړاى ملاقــات خــو ســاړاى څــه ويــايي

ســاړه ســيلۍ دې وووري ګــاړد طفيلــه يــود کــه دې شــي
دې چا دي مړې مړې سترګې سات خو ساړاى څه ويايي

ظفر خان ظفر صیب

لویه مېله

خپلــــه خانــي کــوي پــه نــورو ملنګي خــرڅوي
ساده ســړے دای خـو قسم دای چې سړي خــرڅوي

کــه تاســو نــه مانئ نو مــه یــې مانــئ ما لیــدلي
د ښار په منځ کښې پښــتانه ولاړ دي سپي خــرڅوي

دنیا د کوم ځای نه تر کوم ځــای پورې وه راسېــده
زمــا شــیرین لالا نعــرې وهــي بنـګړي خــرڅوي

لویـه مېلــه جـوړه ده شــور دے هــر ســړے راغلے
څوک په پښتــو لګیــا دي څـوک مسلمــاني خــرڅوي

تـا نـه ظفــر جـوړه وي تــاته مستــقبل پـرې اخــلي
پـلار دې خپـل ځان راوړے ټـوله زنده ګي خــرڅوي

ضدي جانان

زمري يې مات کړل

د مرګ پــه خــوب به مې لاهــو کړي د ارمان ملګرو
کلــه بــه وینــمه د لــر او بــر کاروان ملګرو

راپاسې اوکـړئ ننګ غیـرت پـه خپله خاوره باندې
مرګ خو یوځل وي خو ډېر خوند کړي په میدان ملګرو

ټــوله دنیا کښې لــوړ تـاریخ او شجـاعت لــرو مونږ
زر شـئ تـازه کړئ لـوړ تــاریخ د باچـــاخان ملګرو

لــر دي کــه بــر دواړه یوبل ته غــاړه کلکــه ورکړئ
مونږ یـو دا یــو نیکه لماسی پــه قــوم افـغان ملګرو

امېد مـی شـتـه د لوی الله نـه نـااومېـده نـــه یــم
شي بـه پېـدا په لــر او بــر داسې درمـــان ملګرو

زمــونږه غــرونو تـه بلا راغلــه زمــري يې مات کړل
ضـدی جـانان وایـم چې دي سـپـړی خـواران ملګرو

ظاهرخان ماسید

سلګۍ وي

یـادونه د یـو چا وي یـوه شپـېلۍ وي او سلګـۍ وي
پـه سـر باندې ولاړه مې سپـوږمۍ وي او سلګـۍ وي

زمونږه پـه اختـر کښـې هم سیالۍ نـه وي قسـمته
راتولې پـه قـبرونو کـښې مورکۍ وي او سلګـۍ وي

چې ناسـت وي د پـلار قبر تـه زړګـی رانـه وباسي
چـې لاس کښـې د یتـیم وچـه ډوډۍ وي اوسلګـۍ وي

دې تـا بـه چـې د جـبر بـدل څـه وي پـه محـشر کښـې
زمـا بـه هـم حسـاب د زنـدګۍ وي او سلګـۍ وي

هغـه هـم شـوګیـرې کـوي د ځـان سـره ګــویانه
پـه لاس کښـې یـې زما د لاس والـۍ وي او سلګـۍ وي

چـې خلـک مـې د میـنـې مـثـال یـو اوبل تـه وایـې
چـې ځان مې ظاهـرخان پسې زنـدۍ وي او سلګـۍ وي

ظاهر غمخور

نببوګ ژوند

تـــهٔ کـــوه کـــړای شـــې دې تـــو وور دای اشـــنا
دې مـــو ستـــي ولـــې دې زړهٔ زور دای اشـــنا

څـــهٔ پـــهٔ خـــوروئ زوروئ تـــېریژي ګلـــه
دې نـــیبوګ ژونـــد نـــه مـــې زړهٔ تـــور دای اشـــنا

مـــینه کشـــې نـــور غـــیرت چـــا کـــړای نـــهٔ دای
مـرګ دای مـو مـرګ تـه څـون تایـــور دای اشـــنا

اخ کـور یـې ړانګ کـې څـهٔ تنکی څـوونی خـوري
عشـــق حـــرام خـــور عشـــق ادم خـــور دای اشـــنا

ظـاهـر یـــهٔ مـــینه مـــې ظـاهـره نـــهٔ شـــوه
خـو مـــوته بیـــا هـــن جـوړ پیغـــور دای اشـــنا

ظاهر خان ماسید

تور ټیپک

ترڅو پورې تېرېږي وو دې واخت تیارې ته ژوند
نور نه غوړي مېږ تور ټیپک، غزل ټاپې ته ژوند

واړې ایلې مې څووني که خیولینه مې رېشتیا که
اې خدایه دېرخه غوړه دې امید ډېوې ته ژوند

په مینه دې نافرات ورک که دې مارګ مخ دې که تور
لالیه سالومې کاوي دې تو قبصې ته ژوند

دا ژوند چې مې رانګین دای دا دې مور پلور په داعوو
الله وبرکه دې ډېر واخت پورې دا آسرې ته ژوند

مایان یه ظاهرخان ماسید په کلي په واطن
دې ځکه وبر بخشلای مې دای توري غري ته ژوند

ظهور اقرار ودان

ستا د لاسه

جنـــون مـــې لېـــونی شـــولو ســـریه ســـتا د لاســـه
اوتـــر اوتـــر ګرځېـــږم لېونیـــه ســـتا د لاســـه

قاتـل نـه وو مغـرور نـه وو پـه شـېن کسـه یـې مړ کـړو
پـرې تـا غلبـل غلبـل کـړو تـور پټکیـه سـتا د لاسـه

ژونـدون مـو څـه بـې غمـه وو د کـرس پـه خنـدا سـر وو
مـونږ تـول پـه غـم اختـه شـولو بنګړیـه سـتا د لاسـه

سـتا غـم زمـا رمـه شـو اوس د غـم پـه شـپېلۍ سـر شـوم
چـې مـړهٔ مـړهٔ دي کتـل راتـه شـپونکیه سـتا د لاسـه

د لــر افغــان او بــر افغــان تــه داســې پېغــور ورکــړو
قیـــدي شـــوم مهـــاجر شـــوم افغانیـــه ســـتا د لاســـه

اقــرار د مینــې اوکــړه د زړګــي کــور مــې ودان کــړه
ژړېږمــه پــه تــا پســې لالیــه ســـــتا د لاســـه

ضدي جانان

ملګرو

دا مرګ په خوب به مي لاهو کړی د ارمان ملګرو
کله به وینمه د لر او بر کاروان ملګرو

راپاسئ وکړي ننګ غیرت په خپله خاوره باندې
مرګ خو یوځل وي خو ډېر خوند کړي په مېدان ملګرو

ټوله دنیا کښې لوړ تاریخ او شجاعت لرو مونږ
زر شئ تازه کړئ لوړ تاریخ د باچاخان ملګرو

لر دي که بر دواړه یو بل ته غاړه کلکه ورکئ
مونږ یو د یو نیکه نماسي په قوم افغان ملګرو

امېد مي شته د لوی الله نه نا اومېده نه یم
شي به پېدا په لر و بر کښې داس درمان ملګرو

زمونږه غرونو ته بلا راغله زمري یې مات کړل
ضدي جانان وایم چې دي سړي خواران ملګرو

عمر شاه کوټی صیب

لاس دې مات شه

لــه زړه نــه زړه تــه لارې وی خــو لارې مزیـد ارې
د ښــه ژونـدون لمحې بـه پـه کـې څـارې مزیدارې

څـوانی یـې خـزان وروورو رېـژوی پـه څـان پـوهېږی
خـو سـترګې یـې دی هغـسې خـونخـوارې مزېدارې

اې شیـخه څـان ته لار همـواروه پـه مـا مئـین شــه
غــمی غـمی تسـپې بـه راتــه شــمارې مزېدارې

نفـرت او څان څانی لـه انسـان نـه دې پېـده شـوې
د میــنې محبــت لارې همــــوارې مزېد ارې

ظالمه لاس دِ مات شه خپل ټوپک دِ څان ته سیخ شـه
بـابـا بــه مــې را وړې راتــــه وکــارې مزېد ارې

ډاډه راځــه هیڅوک مــې د تپــوس درڅــخه نشــته
زمــا پــه وینــو وګــــټه کلـدارې مزېد ارې

زمـا شاه کوټـې نن خومې بـې کچـه زړګـې شیـن دې
څـو اوښـکې مــې لېمـو کــې دی ایسـارې مزېدارې

عبدالقادر برکي" برق "

زه به نه یم

ستا د حسن به چرچې وي زه به نه یم
هر طرفته به نغمې وي زه به نه یم

پروت په خاورې کښې به وم زه خدای بخښلی
له غم ډکې به کیسې وي زه به نه یم

روغ عالم به ثه خبر وي ما له حاله
نور نومونه به په خولې وي زه به نه یم

هر یو ګل چې شګفته شي زوال مومي
نرۍ پرخې به پرتې وي زه به نه یم

کړم یاري که نن په غلا پټه له خلکو
بې له ما به یارانې وي زه به نه یم

ډلې ډلې به رادرومي ستا محفل ته
دا د ژوند به قافلې وي زه به نه یم

لــوړ نــومونه بـــه دې اخــلي هــرې خـــــوا نه
تـــل د ســتا بـــه تـــزکرې وي زه بـــه نـــه يـــم

اوبـــهٔ کيـــږي مـــې نـظر د ســتـــا پـــه لـــور هـــای
بيـــا بـــه ښـــــنګه مـــرحلې وي زه بـــه نـــه يـــم

ســور ځيـګر مــې د هجــرن پــه تېغ نــن غــوځ دی
خــېر کـــه لنـــډې فـــاصلې وی زه بـــه نـــه يـــم

ټــول خـــوران د زمـــانې بـــه پـــــه مـــــا ژاړي
کـــه زمـــا ســـوې مصـــرې وي زه بـــه نـــه يـــم

بـــرق مـــرګي دی قبـــول کـــړی خـــــلاصې نشـــته
وايـــي دا د مـــــرګ خـــــاکې وي زه بـــه نـــه يـــم

عمر پیر غر مسید

مرغۍ نه کېني

چې وه ژوند پکښې د خوند په ننداروکښې
حد د جبر دی په هغو ګلدروکښې

څوک په ذات کښې لوی جهان د احساساتو
څوک له ذاته بهر هم په دایروکښې

اوس د ګل وطن سپرلي هغسې نه دي
مرغۍ نه کېني په دنګو چیناروکښې

فطرتونه مو مېین په رڼا ګانو
مونږ دي نه ساتي د جهل په تیاروکښې

یو نظر کښې پیرغر: ټول خوندونه ټول کړم
او بیا ګرځم ټوله شپه په نظاروکښې

عزیز نادان

هغه څوک دای

څه کیږي څه نه کیږي
لیبې مې په زړهٔ کیږي

هغه څوک دای څه کوي
دا سړای دې څه کیږي

تو چې دې مو نه منل
ژوړه په تو شهٔ کیږي

وشهٔ په پریغلهٔ بارون
وخ رټ مې سوړهٔ کیږي

څه ظلم زیوتای په میږ
سمه او په غرهٔ کیږي

نیمه شپه دو ژوړي څوک
سوای نانونګهٔ کیږي

بيا سيرې نورې وروه
ژغ دې بيلتونهٔ کيژي

خوؤرې و خوشي وکي
هره ريځ چې مړه کيژي

نه مې زړه په ځون کيژي
نه مې زړهٔ په دهٔ کيژي

سترګې مې در وخاتې
توته مې کوتهٔ کيژي

ګرون يې په نادان مسيد
اسې دې کوژهٔ کيژي

عبدالله وزير

ژاړې سترګې

بيــا ايشکې دې اشـــنا پــهٔ تــور بوڼــهٔ ويلـــوړې دي
دې چــانه دې ګيـــلې چې بيــا پــهٔ زړهٔ ويلـــوړې دي

يــوه تــهٔ نهٔ يــې چې وســوې پــهٔ رېــواج دې قبــائيلې
داس ډېـرې پېغلې نـــورې پـــهٔ يـــورهٔ ويلـــوړې دي

قسام داى کــه ويــريژې مې دغــاس مــې پهٔ غــوژ کيــژي
دې تـــو ســوېې سلـــګې مــې پــهٔ مُغـــزهٔ ويلـــوړې دي

اې تـوس ده خـو سـړي خو مکمـال نـور پنـجاپې دي
پــهٔ سر يــې صرف پګـــړې دې پشـــتونهٔ ويلـــوړې دي

بيــا نــادره تـــه روغلـــېې دې دوانيـــم زره ريپـــې تـــه
ســـرې سپيـــنې پشـــتانې پـــهٔ کاتـــورهٔ ويلـــوړې دي

ګـــرمي پـهٔ ووڼـــهٔ روغلــه دې غرمې پهٔ خوب وؤدا دو
نــارې خــولې دي يــور پــهٔ سپـــينه خلـهٔ ويلـــوړې دي

ایی ځکه کلیوُولې پېغلې منځ ته ویرتلای نه شي
چې خواندیې دې آتڼ په مېدونهٔ ویلوړې دي

ستَر عید شهٔ رونړدې میسوفرخپل واطن ته دریمي
جینکۍ په انتظار دې سارؤورهٔ ویلوړې دي

زاړې سترګې یې ولدې عبدالله نوای زخمي شهٔ
تاودې وینې دې زړهٔ په پراؤرهٔ ویلوړې دي

عابد مسید

د چا په انتظار

د مینې د کورګي مې دروازې تړلې دي
ما ځکه له ناکامه ارادې تړلې دي

د چا په انتظار یم تر سحره خو به راشي
ما زړهٔ کښې د هجران واړه ګیلې تړلې دي

دا یو نیم خو ورانکار وي د عادت څخه مجبور وي
د ځینو ځینو ولې خپلې خولې تړلې دي

د لوي عقل څښتن یې ولې دومره یې غافله
ملنګ په سپینه غاړه کښې تسپې تړلې دي

ما اوس له محبته ورته دواړه لاس زنځیر کړل
ماشوم دی نه پوهیږي نن یې پښې تړلې دي

عابد څه بنګې مار نه دی د چا په یاد کښې ځانګې
تا ولې دومره کلکې میخانې تړلې دي

عابد محسود مزاحیه سندره

غرقې شوې

پــورته دې واطـن پېـغلې، غرقې شوې مـالنګې شـوې
خـړې يـې بيـکرې په سار، سرهٔ ختـهٔ نـه تـانګې شـوې

هغــه مخشــينې پېــغلې، ســرې سپيــنې کــوتارې وې
ګاڼې خت پهٔ لادينــه کشــې، زرقـــې وې ډابــارې وې
دا نــن دې پنجاب ګــرمۍ، تــورې کــړې بدرانګې شــوې

هغــه مخشينۍ پېــغلې، مړې شــوې کـــه زاړې شولې
ووؤرې کشې يـې اپـبهٔ روړې، ګـوتې وؤئ ساړې شـولې
مړې سترګې وې چګې کړې مړې ډېوې ؤ بلانګې شـوې

هغـــه دې وطـن پېــغلې، تيـرې تــوريــولۍ څهٔ شـوې
هغــه دې مېــوند ملالې، خـــونزئ مـــلالې څهٔ شـوې
نــن دې ګلالۍ قيــصې، ټول وطن کشې ړانګې شـوې

مشــر دې پګـړئ پـهٔ څوی، سپينـه ټيپــيکئ پــه سـار
ژاڼای وؤ تـور سار ګرځي ، ليا وې وي سينديئ پـه سار
لــړې وشوې لـړې دي، جــوړې څــهٔ بدرنګې شوې

عزیز برمل وال

کارغهٔ

په شیشو باندی کپړه واهي لګیا دی
یو سړی په مزل شپه واهي لګیا دی

دا چې مخکې یې غوږونه بندول
نن چک چکې هم هغه واهي لګیا دی

په جامونو کې خمار د سترګو ګوري
پیر مالندې په نشه واهي لګیا دی

دا د خپل نغري د ویره نا خبره
په پردي انګڼ چمبه واهي لګیا دی

یوه مې نوې واوریدله چې کارغهٔ دی
او د باز سره پنجه واهي لګیا دی

برمل وال په تنهایي کې پکې اوسي
د سندرو نه کوټه واهي لګیا دی

عثمان خالد عثمان

دې تیت سیوره

چې څۀ کیسه وو وه دې میږ پۀ سیبوتۀ کشې یوره
مو دې مائناکې غوندې توته وږه پۀ خولۀ کشې یوره

تو وو جانانه موته شې پۀ پاندې پاندې رووړې
چې کله تورې شووې ګوارګورې پوس په غرۀ کشې یوره

تو وو پۀ قاست دې میږ دې کور پۀ مخ رامه رو واسته
زه وو هر واخت دېرته ویلوړه وۀ پۀ ورۀ کشې یوره

زه تۀ وو شۀ پۀ جامې سترې شوی دې تیت سیوره ته
مومئی وې پندې پۀ شاوتالې پۀ ووشۀ کشې یوره

وېل وې چې ډیندا مې ده وای، چې وای مې ته پۀ میله
داغه ارمون مې د وای خدای ته وچ پۀ زړۀ کشې یوره

موته وو هغې لیوانۍ وېل تل پۀ تلل کشې داسې
چې بریولای د وې پۀ هر یوۀ میدونۀ کشې یوره

مو آرویدلای دای دې شعر پۀ ژبۀ ډېر ډېر آشنا
دې تو خوږ نوم اې ډبکوټوول پۀ کیتوبۀ کشې یوره

عمران برسات محسود

غېرات پښتو

ژونـــــد بــــاربــوداوي زائيـــراوي ئيــــــله
نـــهٔ دکـــو ســـړاي دې بـــل ســـړي ئيــــله

زور دکـــو پـــه خپـــل غـــړي چـــې ښـــومره وي
نـــهٔ دکـــو دې بـــل دې لـــوس نيـــوي ئيـــــله

ښـــو دې چـــې دې بـــل لمـــن نيـــوليـــې وي
ننـــګ غيـــرت پښـــتو وو دې هـــن خوري ئيـــــله

نـوست ويلـــوړ کـــوه خـــو مقصـــد مـــه لـــره
ځـــون تـــه دې پـــهٔ خپـــل ځـــون شـــرماوي ئيـــــله

وليــــــکي بـــې پامـــه ښـــو دې زړهٔ کيســــــې
مــا کـــې دې، بـــرسات ، دې شـــاعـــري ئيـــــله

عبدالرحمن مفتون

بارود

دې پاشـــتاني پــه خــووره هــار ظـالم بــارود ويشــتلي
دې ابـــراهيم ع دې نظـــري خالــک نمـــرود ويشـــتلي

زهٔ خپـــل ايمـــون دې دجــالي فتنـــې نـــه داســـې ژغـــورهٔ
مـو ټـول شـکوک شـبهات پـه ذکـر او پـه درود ويشـتلي

دې واطـــن خـــورې نـــه خوشـــبو دې شـــهيدونې روخـــي
دغ فرعـــوني لښـــکر يـــاقوت، مرجـــان، زمـــرود ويشـــتلي

ړانـــګ چينارينـــه او ناشـــتري دې کارانـــګ ګوارګـــورې
دا خـــو تـــه څـــه کـــې، بازورينـــه يـــې ابـــود ويشـــتلي

دولـــې پـــه کيـــز کلـــي کشـــې داى امـــن، ســـکون مفتونـــه
هـــار يـــوه جـــابر دې پاشـــتنې خـــوورې حـــدود ويشـــتلي

عمر ماسيد

ارمون ارمون

ارمـــون ارمـــون جـانانه څـنګرې بې پشـتنې لـوړې
دې زړه بېځلې مـې پـه تـو پســې څنګـزنې لـوړې

وطن تـه لـوړلۀ خړ ګـړد ايـشون بـور شـوى ويلـوړ
چيـشتن يې نه وۀ سـتى مې ايشكې ارمون جنې لـوړې

پرېـغله تـه لاک شـوه آخـواندينه آرنګيـنه نـه وى
زونـړيې رو ګوډې وې واپاس سترېې ستېـمنې لـوړې

بار مې چې وكـتل دې ميـژ په كلى شـنه ليـګى وي
دامره وور نه وه ګـژ شـه تېرې شـوې بنګنې لـوړې

پـه واپسى كشې چې پې روغـلۀ دې جـانان پـه كلى
دې پـوسه ژاغ شـه چې عمـره بـې پشتنې لـوړې

عاشق حسن ماسید

تانکې څووني

سپېـــــره هـــــاوو روشـــــي ګولـــــون ورک کـــــو
تـــــانکې څـــــووني وخـــــوري ارمـــــون ورک کـــــو

نـــــن وي دې يـــــوه سابـــــو دې بـــــل جنـــــوزه
قاتـــــل پـــــه سپـــــين لبـــــاس شـــــې خـــــون ورک کـــــو

دې مېـــــژ شعـــــور کـــــمال تـــــه وارسېـــــده
پـــــه تاوونـــــه بونـــــدي تـــــاوون ورک کـــــوو

تـــــوره بالـــــو پـــــه ميـــــژه شـــــې لېبـــــې کـــــو
پېغـــــلې سارتـــــورې کـــــو ځوانـــــون ورک کـــــو

عاشقـــــــه دا دې حقيقـــــــات ژاغېـــــــدو
يـــــوه وربـــــخ وو تـــــو هـــــن پـــــه پېريـــــون ورک کـــــو

عرفان مسید

ارمون جنه

په پښتې مې کرونې زړهٔ دېرپسې ووت
لکه یور دِ تنورهٔ دېرپسې ووت

دِ وطن دِ روغې رېځې ارمون جنه
هر سړائ په لوس چوړهٔ، دېرپسې ووت

یو سړای تر نیمې شپې درپسې ورک شه
یو سړای په لمرختهٔ دېرپسې ووت

زه که څه دېرپسې هسې لوئ لوفر یهٔ
خو ملو دِ جموتهٔ دېرپسې ووت

یور خبارکې چې نه توته پته نشته؟
ستې عرفان دِ ژوندونهٔ دیرپسې ووت

غنم رنګ شمن خېل

دې خیال وزرې

لکــه خبــریت چــې دې پــــرادي کلـــي ملنګ غوړي
پۀ لیار کشــې وۀ داري دې خدای پــۀ نوم لونـګ غوړي

مۀسین وۀ یوۀ نظیــر لیدل تـــه هـــن پالمـــې غـــوړي
جانان پــۀ تــور لماشوم دې سپینې خولې کلنـګ غوړي

دې نانــدونی خــوب یې چې تل پــۀ سپــین مــړمند کووۀ
ویــس دا ټــکړې ټکړې بنګړي پــۀ ســرۀ پلنګ غوړي

چا چــې دې ننــګ پــۀ هــر ډاګــر موتیــې خواړلیې دو
هغـــه ســـاړای نـــن دې مـــالالې ستـــرګې جنګ غوړي

دې خیــال وازرې ستـړیاوي پـــۀ ځون ډوډمن ووړکـي
دې سمــندر تـال تـه لـــــوېدلای غنـــــم رنګ غوړي

غزنوي ماسید

ته وو نه وې

زه چې نه وه تصویرینه ته وو ژوړې
بل سپېره یودینه ته وو ژوړې

که دیدان مې کې خواژه بیړا رو وکه
بیا وو تل کې ارمونینه ته وو ژوړې

که مې براګې سترګې پټې په مارګي شوې
بیا وو نوست وې تبر وختینه ته وو ژوړې

چې جنډې مې دې مزار په خلي وینې
کازو شوي دیدانینه ته وو ژوړې

چې مې زرائ دې مارګي دیربوندې وشي
ړانګ وطن ړانګ دیوالینه ته وو ژوړې

په مارګي وو مې پراداى خلک کو ویرینه
ته وو ژوړې خپل سوچینه ته وو ژوړې

جنــــــوزه وو مــــــې ووخلــــي تــــه وو نــــه وې
پــــه هــــر لـــــوري عــــلانينه تــــــه وو ژوړې

يـــود وې وي خـــو غـــزنوی وو پــه دنـيو نــه وي
دې تمونـــې وه تـــور تـــور غـــرينه تــــــه وو ژوړې

غزني افغان

دې منې تنده

دې ځـــــووني زور مــــــې دې ليـــــدلې نــــه دای
ژونـــد دای رانګـــين خـــــو دې کاتـــــلې نــــه دای

دې امـــن دشـــتې تـــــه څـــوک نــــه داريــــــږي
دې جنـــګ ميـــدون تــــــه! دې روتلـــــلې نــــه دای

داغـــــه ســـاړای دې رانګــــــه تـــــور غــــــوندې دای
خـــو پــــه خـــوله تـــور لکــــه! دې خپــــلې نــــه دای

دې ميـــــنې تنـــــده مــــــوتاوه؟ خـــــو خيـــــال کــــــه
جـــــانان پـــــه مينــــه کښــــې دې بــــــلې نــــه دای

پــــه چــــا ځـــــاؤريږي پــــه چـــا نــــــه ځـــــاؤريږي
'غــــــزني افغـــان' پــــه تـــــول دې تــــــلې نــــه دای

غفور تنـها

ګرځاوه

پـــه ناخشـــه يـــې رو کـــړي تو‌ويزينـــه ګرځـــاوۀ
دې ځکـــه خـــو مـــوت زړه پـــه زيوراتينـــه ګرځـــاوۀ

تامومـه شـپه دې خـور يتيم دې غـام ځلـي تـه نوسـت وه
ســپېژمي تــه يــې دې ســپين مــخ تصــويرينه ګرځــاوۀ

رانځيـر دې يـه پـه تـورې ګوړګـوتي غـري ييـزې ځنيـې
دي ځکــه خــو پــه جيــب کشــې ســوراتينه ګرځــاوۀ

دي غـام رامـه دې واخـت پـه چـک چـک غرينـه ګرځـاوۀ
زه خپــل ســتړای ســيرات پــه نــور ملکينــه ګرځــاوۀ

غفـوره بـاس چې څـه شـي سـتي دا وشـي نـوره نـه شـي
دې تـــو لـــيکلای نـــوم پـــه مړوانـدينـــه ګرځـــاوۀ

فیدا ماسید سنګر

خاباره نۀ یې

جـانانه تـوته پتـه نشـته پـه مـو څـۀ تېـریږي
ډېـرې خـورې ډېـر تکلیـفینه مـې پـه زړۀ تېـریږي

خـواشووله ګـرځې تـۀ دې مو پـه حـال خاباره نـۀ یـې
قسام دای نـه دې مـو ماړی نـه مـې ایبۀ تېـریږي

زه دې چې تېر خالـي دې کور په خـو شـۀ باد اېـدیږۀ
ګنـې پـه دغـه لیـار خو ټـول ووړۀ زوړۀ تېـریږي

ته خو په براکې سترګې رټ ډېـر چڼکي پڼکي تـوی کـې
پـه مـو خوژۀ واختـینه رټ تـرخۀ تـرخۀ تېـریږي

کیـز پـه پنجـاب شې خو په میـنه پابـندي نشـته دای
خـو دغـه ظلم دای چې پـوس پـه پشـتونۀ تېـریږي

فِـدا مسیده دې ځونه جوړ ستي ویرته چګ افغان دای
هـر څۀ زغمـي چې یې هر څۀ په ګریوونۀ تیـریږي

فولادي محسود صېب

خرڅ يې کړم

ټول عمر مې تېر کړو انتظار باندې
ولې نه رادرومي په دې لار باندې

ما خو دا خپل زړه ورته بخښلی دی
وريت يې کړو مخلوقه په انکار باندې

داسې خو آقاء نه کړي غلام سره
خرڅ يې کړم بې نرخه په بازار باندې

لاړه مې ځواني ،ېږېره مې سپينه شوه
نه کوي سلام تش په بيمار باندې

ښه که کړې تلوار را او کړه مړشومه
بيا به مې ژړا کړې په مزار باندې

زه يې فولادي د هر څه و ايستم
ډېر يې کړم بې قدره په اغيار باندې

فاروق جان

د اور بخري

میـنه محبت د اور بخري د ي
دلته حقیقت د اور بخري د ي

دلته د انصاف تله کمزوری د ه
دلته کزاوت د اور بخري دي

یو خواته نفرت په وطن زور وکه
بل خوا د غربت د اور بخري دي

شیخه خپل میزاج ته دي لږ پام کوه
ستا خو نصیحت د اور بخري دي

نه مې شي له وسه چې سرټیټ کمه
ما کښې د غیرت د اور بخري دي

چانه مې د هیڅ یو شي ګیله نشته
خپل مې په قسمت د اور بخري دي

ستا فاروق جان زړهٔ پورې نیولي بس
ستا دمحبت د اور بخري دي

فرمان راعزیوال

حېران یمه

درد مــــې کـــوي زړه رانـــه قـــرار غـــواړي
ستـــا د لبـــونو ستـــرګو دیـــدار غـــواړي

زه دې خپــــل ســــاده زړه تـــه حیـــران یمــــه
ژاړي پـــه پـــردي وطـــن کـــې یـــار غـــواړي

زه بـــه د اوږده بـــریتونه لنـــډ کـــړمه
ګـــراني ستـــا اوږدې زلفـــې سینګـــار غـــواړي

ښــکلي د کـــړي بـند پـــه خلکـــو دا ظلـــم
ولـــې پـــه پـــردو زړونـــو اختیـــار غـــواړي

ښـــکاري راغـــزیوال فـــرمان ګمـــره نـه کـړي
یـــار مـــازدیګر بنګ غـــواړي خمـــار غـــواړي

فتح الله تابي وال

داړدينه

پــه ســامه کشــې داړدينــه دي پــه غرينــه کشــې داړدينــه
پـــه مېـــژ رو واربـــدلي پـــه کورينـــه کشـــې داړدينـــه

په خوب شې مې ليدلای دای خپل کلای په لمبې کشې
رو پورتـــه دي دې زړه پـــه دېوالينـــه کشـــې داړدينـــه

خانــدو يــې لکــه و راپيــژي ثــروغ دي چــا پــه کــابر
رو نغشــتي يــې دې خــولې پــه خولکاتينــه کشــې داړدينــه

يــو واخــت وه چــې دا ليــارې وي غــارغوړې پــه ســاندې
وېــس ويــر دای، چــا کــارلي پــه ووړخينــه کشــې داړدينــه

دې مــو فــتح اللــه دي ژونــد کيســه چــې دېــر تــه وکــه
دې وينــې پــه ځــوی تشــتي مــې راکينــه کشــې داړدينــه

کمال کمال

ضمیر فروشي

په هار شه باد بندي خاموشې خالکي ژوند وکړي
شه په مازې ضمير فروشې خالکي ژوند وکړي

موټر بانګلي نوم او پاګړۍ نور داسي ډېر څه
دا ته دې مېژ په سويې غوشې خالکي ژوند وکړي

دا چې هار واخت په وير تانډېر سيرې نورې غارغور دای
په دا وطن کشي هن په شوشې خالکي ژوند وکړي

دې خپل واطن دې خپلواکۍ وو مې نور څه ژاغاوې
بس خو په رانګ دې يوې مېړوشې خالکي ژوند وکړي

دي پلور نيکه نيکات وو شته خو دې اغي با وجود
مېژ دې کاډووول خانه بدوشې خالکي ژوند وکړي

په خوب وووده هن چېرې لشکي ساره وغازيژي
کماله دا ته خو مدهوشې خالکي ژوند وکړي

کرامت چارګل

کڼه مینه

مو لېوانای یور کۀ میندۀ ژاغیږي
سار یې دای ټیټ پۀ سریندۀ ژاغیږي

دې موزدیګار بود یې آووز رووري خو
چیرې دای نوست پۀ چګ تندۀ ژاغیږي

غیږ وو مې توته دېر چوپېر وای ګله
بیا وو ټول خالک پۀ پېر سوندۀ ژاغیږي

خؤش مړیې تنده مې پې موته نۀ شوه
لایلو پۀ غوړه دې سیندۀ ژاغیږي

مو چارګل ګونګه کڼه مینه وکړه
ټول ارمونینه مې ړوندۀ ژاغیږي

عبدالرحمن کوکي ماما

ړیند قوم

دې پاشتـانـې دې ســار سـړي تــه بداعــوو شــویې دو
په پردي جنګ شې يې نن بیا دې مارګ ساو دو شویې دو

میژ که لمانځینه دې جماعـت پـه آوال صف شـې وکـي
دو دا مــالـیمــه چــې دې مـــیژ نـــه نـــراوو شـــویې دو

کـه وي خېریات کـه وي تحفـه کـه وي اسکات او خالـوت
آه دې شــامـر باخــره پــه هـر ځوی دې ملـو شـویې دو

مـیژ چېرتـه ژونـد شــې خواشولــی او خانـدو و نـه لیده
دې میـژ پــه ټـول عمــر بــس بخــره دې ژاوو شـــویې دو

کـوکي قسام دای که دا ړینـد قـوم دې په ژوند بیـدور کـه
کــوکي دې تــوس پــه شـاعــرون پـرې خانـدو شـویې دو

قسمت الله مسافر

رنګین ماښام

زور د قلــم، شــــور د شعـــور، میــنه د مـــور مـــزه کا
درد د احســاس، روح د عمـل، فکــر سمســـور مـــزه کا

پاخــون ملـــي، ګام تاریخــــي، اوبـــهٔ رڼـــې مـــزه کا
جزبې تـؤدې، مازغـــهٔ ساړهٔ، پـــوهه پـــر زور مـــزه کا

ژؤنـد د ځـــوانۍ، انجام د صــبر، صــحت روغ مـــزه کا
مـوج د ایمـان، جام د کـــوثر، د جنــت حـــور مـــزه کا

غــږ د تکبیر، ژؤنـد د غیـرت، مرګ شهــادت مـــزه کا
فـــکر ازاد، نفـــس بنـدي، یـــاران غمـــخور مـــزه کا

شیـــبې د وصــــل همــــه وقـــت د مســـــافر مـــزه کا
رنګیــن ماښـام ،تیارې د زلـفو، ټـنګ ټکـــور مـــزه کا

قاسم مئين

خو په دې شرط

څـهٔ به درته ووایـم،اشنـا، کـه غـوږ نیـولی شې
بیـا به درته غـوږ شمه، که تـهٔ هـم څـهٔ ویئلـی شې

زهٔ یـم ور روان، چـې دروازې د دوزخ مـاتې کړم
تـهٔ وایـه، دا کـار د لیـونتـوب، تـهٔ هم کولی شې؟

زهٔ د جنګ میـدان تـه هـم رقیبـه، پـهٔ اتـڼ ځمـه
تهٔ دې د خپـل کـور مخکې کې هم، وایه ګډیـدلی شې؟

ایبلـې پښې به درشم کـوه قاف ته سـتا دیدن تـه خو
تهٔ کـه د دیـوانـو د تـور بنـد نـه را وتلـی شې!

ور بـه شم پهٔ پټو سټـرګو هـم د درخـو کلي تـه
لاس تـه مـې رباب د ادم خـان کـه را کولی شې!

و به خـوري خـپل سـر او پهٔ راتلـو به پښیمـانه شې
غـرهٔ غـوندې و مـخ ته د طـوفان کـه دریـدلی شې!

روئ دې د(مئین)راوړو، بس تیر به له خپل ضد نـه شم
در به کړمه زړهٔ خو پهٔ دې شرط ، که بې ساتلی شې!

قاسم فکار

ړانګ پانګ

پــه ســره یورینــه ســوای دای بادارانــګ دای واطــن
لیتــې لیتــې لوېــدلای دای ړانــګ پانــګ دای واطــن

پــه ځنــې ځنــې خالــک بنــدې آبــاد دای واطــن
دې ځنــې ځنــې خــالکې نــه ســتې تانــګ دای واطــن

نــافرات کینـــه او بغـــض داغـــه درې بېمـــوري
دې مبــژ دې لوســه وچ پکشــې شــولانګ دای واطــن

روخــځ چــې ســاره جــوړ یــې کــې جانــات دای واطــن
بــاربود شــه ډېــر دې ځــاؤر دای مالانــګ دای واطــن

دې مینــې پــه رېکمــال یــې ســاپویي کــاوه فکــار
دې: زې؛ مســئله دو زیوتــه لکــه زانــګ دای واطــن

لالک خون خېل

ګنـــاهګوره وو شۀ

دغـې خبرې وو مې زړۀ خــوړ چـــې بـــې يوره وو شـۀ
دېر واتـۀ ځکه نـه مـو وېـــل چـــې ګنـــاهګوره وو شـۀ

مو پـــۀ شېـرين وطـن کشې ړانګـه وختــــېري کـــوله
ده مـې پۀ خوب خاطرکشې نۀ وه چې بـــې کـوره وو شـۀ

مه مـې پـرېژده دې بيلــتونـه ســـړېخواره سيـلۍ تــه
لاليـــه پـام روبـونـدې کـــــه دېـرخه سرتـوره وو شـۀ

لـوړې ژاورې پېچـــامينـه دې پـــۀ لـــوس مـــې ونخـه
دامانـــې پېغله يـــۀ ختـــاځ نـــۀ شـۀ نســـکوره وو شـۀ

خـــوک وو دې مـړ کو ليـــوانيه مـــړ ده نـۀ شې روخـه
دې هـــرې چيـغې سر تـه خـــې لالـــکه خــوره وو شـۀ

محمد خلیل ' مهجور صیب

د کالج زمانه ــ کال 1969ء

چې شعور رښا وانخلي ستا له نامه
ښکلې شعر نهٔ شي لیکلې بې الهامه

لا تر اوسه هم زیاتې کړي پهٔ کمزورو
سامراج هیڅ سبق وا نهٔ خیست له وېتنامه

پهٔ لمانځهٔ کښې دې چې سوچ د کچهرۍ وي
داسې لمونځ خو راته مه کوه امامه

د ډېوې تر لمبه څرخي پروا نهٔ کړي
که هر څو پتنګ خبر دے له انجامه

شو پهٔ مینه تر قیامته ژوندے پاتې
خو قیصه د مینې قیس نهٔ کړه تمامه

که فرهاد شاوده را نهٔ ویستل له غرهٔ نه
شیرینۍ یې مینه نهٔ ګڼې ناکامه

کـــه سبـــا دې لـــوظ نـه وې نـــن د خـولې نـــو
میئـــن زړهٔ انتـــظار نـــهٔ کـړي تـــر ماښامـــه

ښکلـــي ښکلـــي چـــې آزاد بـــې وېـــرې ګـــرځي
مطمـــئن شـــم ؟ د کالـــج لـــــه انتـــظامـــه

چـــې د ســـرو ویـــنو د زړهٔ پـــهٔ بیـــعه راغـــے
مهجـــور نـــهٔ ځي د سرو شـــونډو بـــې انعامـــه

مظلومیار محسودي

نهٔ پوهېدم

د مینې پهٔ بازار کښې ګرځېدم نهٔ پوهېدم
ماشوم لکه هر څهٔ ته اودرېدم نهٔ پوهېدم

غرور د بلها حسن و خپل ځان ته بندي کړای
ناڅاپه یې پهٔ کور ورګډېدم نهٔ پوهېدم

د مینې پهٔ بهیر کښې مې هېڅوک ملګري نهٔ وو
ډېر ډېر د خپل سفر نه وېرېدم نهٔ پوهېدم

اخر دا لوی کاروان تر خپل منزل ورسېدلو
خو زهٔ پهٔ هر قدم به تمبېدم نهٔ پوهېدم

یو لور ته مایوسي وه او بل لور ته لوی ارمان
یؤ خیال پسې روان ؤم ژړېدم نهٔ پوهېدم

یؤ راز د خپل مزل او د منزل نه راته جوړ ؤ
د ځان سره لګیا ؤم غبرېدم نهٔ پوهېدم

تورتم د رواجونو راته لارې وې نیولې
ژړا کړي مظلومیار و پوهېدم ، نهٔ پوهېدم

معصوم وزيري

ژړا ده او سلګۍ دي

سبب د کړکیچن ماحول دا لاره خو به نهٔ وي؟
زمونږ خپلې خامۍ چېرته بې شماره خو به نهٔ وي؟

بیګاه راته خوشحال بابا په خوب کې داسې اووې
لښکر د پښتنو مې بې سالاره خو به نهٔ وی؟

نعرې د تکبیرونو مې راځي چې تر غوږونو
دا خاوره مې پردي جنګ کښې ایساره خو به نهٔ وی؟

له هرې خوا یې خلق چې په کاڼو باندې ولي
مالیاره دغه ونه مېوه داره خو به نهٔ وی؟

مکتب ته چې ماشوم لیږم دا یره راسره وي
بلا ولاړه لارې کښې خونخواره خو به نهٔ وی؟

پښتو وایي شمله په سر ښکلا یې بلې بلې
راغلي دا زلمي له ننګر هاره خو به نهٔ وی؟

دا ښـکلي قیمـتي غمـي د بـل چـا کـیـدی نـهٔ شـي
پــریــوتي د لیــلا د غـــــاړې هـاره خو به نهٔ وی؟

پښــتون د وچـو پاڼـو غونـدې الـوځـي دنیـا کښــې
راغلــی پرې قیـامت چېــرته بــې واره خو به نهٔ وی؟

نــرۍ نــرۍ ژړا ده او سلګـــۍ دي تـــوره شپـــه ده
معـصومه جـدا شــوی څـوک لـه یاره خو به نهٔ وی؟

محزون جان

پېغلتوب

څکه مې ونیـــول جـــوړه پـــهٔ ګـــریوونهٔ لـــوســـینه
تـــو چې بادال کړل پـهٔ منګي بنـدې لومندهٔ لـــوســـینه

هغـه قیصه یــو ور ته بیــا وکـه پې پـوئ دې نـهٔ کـــړهٔ
دې څهٔ خو چېن شـهٔ زر دې ونیـول پهٔ خولهٔ لـــوســـینه

چې پـهٔ ټول کلي دې دې میـنې قیصې ړانګې نـهٔ شـي
هـــر مـــزدیګار مـــا چـــګـوه پـــهٔ دیـــوولهٔ لـــوســـینه

لکـه چـې نــورې دې مـازې دې پېـغلـدود خاتمیـژي
ګانې ګانې دې وینځې دې کـور مخ تـه ولـــمونهٔ لـــوســـینه

ژاړو وو وول کـوې چې ستـــرګې دې نـرۍ تـــورې کـــو
بیا دې اغـه همځولیې سـرهٔ کـــو پـــهٔ بـویدهٔ لـــوســـینه

پېغلـتوب نیمـه بادشـاهیې وي تـــر قیـــامته نـــهٔ وي
دې ځـور یشکې تـه دي ما نـسه پـــوســـتهٔ لـــوســـینه

ویــس چــې دې کــوره رو وو وزې ستـــرګې وغــړوه
وورکـــي ګاډیــژي چـګـــوي پهٔ درمنـــدهٔ لــوســـینه

محـــزونه لـوظ مــې دې تـو سـره دې خلــې کړای دای
مـو دې یوری تــو تـه دیر کـړي دي پوخــهٔ لــوســـینه

منور شامیر محسود

ورکه مینه

وینه مې دې زړهٔ، مینه ډېبه کو خواټیږي نه
ونه دې نارګوسې سرهٔ ګلینه کو وچیږي نه

ژمای چې پې رو شي پخې تیې کو ونې خړې کو
اصل بادال نه کو کسه شنې ونې رټیږي نه

زړهٔ کشې مې یودینه پریودینه کو سلګۍ وایي
ورکه مینه غوړي په سازینه غلاطیږي نه

وګرځه طبیبه لژ دې میني کتوب ویایه
موت که ترمامیټر دې مو تبه مالیمیږي نه

زړهٔ ته مې لوس رو وره په سینه کشې مې تم کیږي نه
وکسه بلډ پرېشر مې په څه دای چې چګیږي نه

مو غامینه غلي کړل خاطر مې دې تو وسوتل
پوی شوهٔ په انجام یې چې زړګای دې خواشولیږي نه

ایشکې مــې دي راډې تـور سـپین دواړه لمـداول غــوړي
ګاڼ بــونۀ نه لیار غـوړي په ســترګې کشــې تـم کیـژي نـه

اې شـامــیره چـپ شـه قـلم ووچـاوه شپــه تېــره شــوه
ښـــاته غله عـــمر هـن پـه یـــوه شـپه کشـې ختمیـژي نـه

محمد اقبال شکتوی وال

د یادولو نه یم

زړګیـــــه مـــــه یـــې یــــاد وه، د یــــادؤلو نـــهٔ یـــم
وښتـــهٔ مـــې سپین سترګې مې تتې د کتـــلو نـــهٔ یـــم

و نشـــانونو تـــه یـــې ځیرځیـــر ور کتـــلی نـــهٔ شـــم
شکتـــوئ تـــه نـــهٔ ځم پهٔ شـــکتوئ د اوســـېدلو نـــهٔ یـــم

جوړ لـــوټې لـــوټې یـــې کـــړو ما ورتـــه پـــه ځـــیره کتـــل
دومـــره بې وسه یـــم د خپـــل کور د ژغـــورلو نـــهٔ یـــم

د ستا ژونـــدون پـــه محـــلونو کښـــې بـــې غمـــه اوســـه
زهٔ پټـــواري یـــم ښـــپې تنهـــاکې د لیـــدلو نـــهٔ یـــم

زمـــا آهـــونه پـــهٔ زړګـــي بانـــدې اودهٔ پـــراتهٔ دي
دومـره تـربت یـم ستـــا تـــر مـــخ د ژړېـــدلو نـــهٔ یـــم

نـوره مـې پـرېږده چـې مـرګي تـه پـهٔ قلاره ورشـم
تـــل لوبېـــدلای یمـــه نـــور د لوبېـــدلو نـــهٔ یـــم

اقبـــاله بیـا موسـم بدلیـــږي د ږلـی خـطره ده
ښـــې دې وباســـه و دامـــان تـــه د خـــارلو نـــهٔ یـــم

مولانا بنیامین مجروح

جنازې

مــــا د ژونـــــدون د خوشــــحالیو جنـــــازې وکـــــړې
پــــه خپلــــو هیلــــو ارمــــانونو مــــې نخــــرې وکــــړې

مــــا ځـــومره ســـتړې ناتمــــام غونــــدې مــــزل وکــــړ
پښــې مــې تنهاکې شــولې شــونډو مــې هــم خــولې وکـړې

خپــل ارمانونــه بــه مــې شــا تــه غورځــول او تلــم
راپســـــې غرونـــــو ځـــــه ویرژنـــــې انګـــــازې وکـــــړې

یــــو ځــــل مــــې بیــــا د قســــمتونو تــــوازن وکــــړ
ځــان تــه مــې ښــې ډېــرې دعــاوې او ښــېرې وکــړې

زمــــونږ صـــــفونو یـــــو ځـــــل بیـــــا مـــــذهبي رنـــــګ راوړ
زلمـــو د هنـــد غـــذا تـــه کلکـــې ارادې وکـــړې

مجروحـــــه وایـــــه نـــــور د مینـــــې انتهـــــا ځـــــه وي
زمـــا جنـــون ته د نـــــړۍ جنـــون سجـــدې وکړې

مولانا حزب الله احساس

روان یم

زه غبرګ د انقلاب یمه یو کړنګ یمه روان یم
زه سوی یم بارودو تور لونګ یمه روان یم

روان یم په لټون د خپل منزل یم په صحره کې
کچکول مې دی په غاړه یو ملنګ یمه روان یم

ده نه چې زه ده ستاسو نه خفه یمه ملګرو
ده خپل بدبخت قسمت سره په جنګ یمه روان یم

نه غم نه پریشاني لري مسکا یې وي په شونډو
زه داسې یوه سړي سره په څنګ یمه روان یم

چې څومره دي مزل وي زه منزل درسره کړای شم
زه مسته غونډې چیغه ده، کړنګ یمه روان یم

احساس محسود یارانو باندې مړ یم خو دي ښار کې
بس زه ده څو سړیو څخه تنګ یمه روان یم

مولانا ثناء الله د قاسمي

موده کېږي

پوره شوې د دردمند زړګي مراده دا دے راغلم
اوس اوخانده زخمي زخمي هېواده دا دے راغلم

موده کېږي د چپ شه لاس دې خولې باندې نيولې
د زړه کيسه کوه راته آزاده دا دے راغلم

منصور يمه د پاکې مينې تور باندې ککړ يم
که وژنې مې حاضر يمه جلاده دا دے راغلم

په خپلو وينو اولمبېدم ځان مې سپين ثابت کړو
څه فکر دې دے اوس وايه نقاده دا دے راغلم

سلګۍ مې اورېدلې خو فنا مې له نظر وې
ذرې ذرې زړګيه و برباده دا دے راغلم

اميد دے قاسمي به دې خندا باندې بدل کړم
لږ صبر د يتيم د خولې فرياده دا دے راغلم

میراسلم پشتون

په اور کې سوزم

دَ قصابانو دَ چاړو د لاندې ژوند کومه
دَ صیادانو دَ ګیرو د لاندې ژوند کومه

پهٔ زړهٔ مې اوور بل دی له تنه مې لوګي وخیژي
دَ وران مزل دَ تناؤو د لاندې ژوند کومه

درته پهٔ سوال یم نور پهٔ ما خوار باندې وترسېږئ
پهٔ ما رڼا کړئ دَ تیارو دَ لاندې ژوند کومه

دَ ترس څوک نهٔ لرم خپلو کښې چې ما اووینې
زهٔ دَ پرادیو دَ قبضو دَ لاندې ژوند کومه

خلق پهٔ مخه دي روان بَره اسمان ته خیژي
زهٔ دَ ظلمونو سِتمو دَ لاندې ژوند کومه

پهٔ هر اړخ مې دَ بارودو سرې لمبې بلې دي
پهٔ اوور کښې سوزم دَ لوګو دَ لاندې ژوند کومه

منم چې چا به بعیه کړې وي پښتو ژبه خو
زهٔ له " پشتون" یم دَ پښتو دَ لاندې ژوند کومه

محب مصرف پشتین

سرې وینې

په چا پسې دې چیرې شـهٔ ژاړلـي دي کـه نـه
بـوڼـهٔ دې سیلَـول بنـدې ووکـشلـي دي کـه نـه

دې چـا دې ډېـره غـامه دې چې ویشه شـپه سابـو وي
خـــوبینه دې دې ستـــرګې تشتېـــدلي دي کـه نـه

چې کسي دې تک سـرهٔ دې وینې ډاک وي لکه زخـم
ګايېځ دې څـوک په سـرې سترګې پېدلي دي کـه نـه

په ډاک زړهٔ په لمـاشوم دې چې مـاړې خـواړلیې نـوي
دې ایشکې رڼـهٔ سوسـکي دې لـۀېدلي دي کـه نـه

چې تـهٔ وو خواشـېدې وېـرته خـرچه دې پې کَـؤلـه
لـوسـینه دې یغ څـوئ نـه وینځلـي دي کـه نـه

چې تک تـور بارود سـوي وي لوسینه پشي بي نـوي
بهشتیون دې پـه ســرې وینـې لامبېدلـي دي کـه نـه

په نیمه شپه تـیارهٔ کشـې بې پشتـنې ګاوېـژنـې
پـهٔ کـور بـندې لېـوون دېـر نناتلـي دي کـه نـه

ویلوړ دې چـې بچي وي تـورسرې سـیرې نـورې کو
بـوتې سـره څـوک سام دېرکشـې خاتلـي دي کـه نـه

چـې پته بـې دې شـې دې بـادې نـهٔ لګـیـژي ورک وي
مشـرون دې بـې ګُـنا چـا تشـتولي دي کـه نـه

دې دغـې ځهـېـنډې خـوته تهٔ خو کې چې مېـژه يـو بې
نا تـو پـه ژۆنـد کشې لووړغامیـنه لـدلـي دي کـه نـه

چـې بیـا دې مُحِـب یور شي فیصلـه دېـرسـره وکو
دې خـدای پـهٔ نـوم دې یوره څـهٔ منـلي دي کـه نـه

محمد ایاز مسعود

ژوند

ژوند دای بس تېرېږي څهٔ به او وایم
عمر دای لنډېږي څهٔ به او وایم

کاش پهٔ شنهٔ ګلشن دَ بورګانو کښې
تور زغان ګرځېږي څهٔ به او وایم

بیا دَ پورې غرهٔ بوبري نښتر وسول
شنهٔ لوګي ترې خېږي څهٔ به او وایم

دَ څنګه جنت جنت وطن کښې یو
هر ځای یې سوزېږي څهٔ به او وایم

راشه که دَ زړهٔ دَ درد لیدل غواړې
شونډې ترې وچېږي څهٔ به او وایم

څومره چې جانان کوي نفرت هومره
مینه یې زیاتېږي څهٔ به او وایم

داسې مراور جانان ته سور سلام
پټ راته خندیږي څهٔ به او وایم

آخ دَ یوه شوخي دې راته معاف وي نو
زړهٔ مې نهٔ صبریږي څهٔ به او وایم

زهٔ دَ خپل فطرت او دَ عادت غلام
سر مې نهٔ ټیټیږي څهٔ به او وایم

یار او ایاز ډېر ډېر سره لرې دي
یو چم کښې اوسیږي څهٔ به او وایم

منهاج نادان

بې واسي

څو اَرمونینه ؤو دې مو په نادان زړه پوتې شي
دَنیو فانی دو دې انسان نه څه نه څه پوتې شي

لژ بې واسی دو څه کړای نهٔ شهٔ کنی داسې نه دو
دې تو دې ایشکې سمندر په تور بورنړه پوتې شي

ته که مانې که نه مانې خالی پشتنه وکه
رانګ مې شهٔ تور لکه سکرواټه په یوره پوتې شي

دې تو یودینه مې دې زړه په دېؤول داس پروته دي
لکه په ژمی سپینې ؤورې په پرېغله پوتې شي

دې لېوانۍ مینې پېریون دې په مو داسې وکو
منهاج نادان نه دې تو نوم په کیتوبه پوتې شي

محمد امین جان ارماني (مرحوم)

د ژوند ارمان

یوځـل خـوشحال چې د غمجن وزیرسـتان او وینم
چې په خپل ژوند کښې ارماني د ژونـد ارمـان او وینم

انصـاف انصـاف وي خـوشحالي وي ظلـم زور نـه وي
امـن سکـون وي رور والـي وي چـرته شـور نـه وي
داسې نـظام وي چې ظالم او رشـوت خـور نـه وي
چې مسـاوت وي چـرته خـوار غریب مـزدور نـه وي
چې نیست نابـود د ایجنسئ ټـول ملـکان او وینم
چې په خپل ژونـد کښې ارمـاني د ژوند ارمـان او وینم

د ایف سـي ار د تـور قـانون چې زنځرونـه مات شي
دلته چـې راج د تـول فرسـوده رواجـونه مـات شي
د انقـلاب په تـوره ټـول د فـریب چـالونه مات شي
زمـونږ د سیمې د غـدارو ښـپې لاسـونه مـات شي
یـوځـل خـوشحال خپـلواک ازاد تیـمان او وینم
چې په خپل ژونـد کښې ارمـاني د ژوند ارمـان او وینم

په خپل اختیار مو هر تحصیل کښې کونسلونه جوړ شي
دغه کونسل زمونږ په رائے په ووټونه جوړ شي
ملک غدار دی چې خپل ځان خرڅوي قام خرڅوي
چې مو رهبر وی رهزن څنګ به قامونه جوړ شي

کاش چې په ژوند بیا د انصاف هغه دوران او ویم
چې په خپل ژوند کښې ارمانی د ژوند ارمان او وینم

تعلیم یافته زلمو راویښ شئ د خپل قام په خاطر
هر ځای جلسې اوکړي په هر ځای جلوسونه جوړ شي
وزیرستان کشي به د مرې اېبټ اباد په شانې
چې امن وي دلته بنګلې به بلډینکونه جوړ شي
چې بدي نه وي رور ولي امن امان او وینم
چې په خپل ژوند کښې ارماني د ژوند ارمان او وینم

مونږ د انګریز سره په هر محاذ جهاد کړی دای
په هر محاذ مو الله پاک غیبي امداد کړی دای
مونږ منظم قام یو دوکه څوک راکولی نه شي
مونږه عمل د خپل امیر په هر ارشاد کړی دی

(مونږ قیادت کې د ملا پیونده آمیر)

ملنګ جان مراور

خواره برخه

چــرته بــه روغ شــي کــه دغسـې بــه رانځــور زړه وی
لاســـونه کېـــږدم پــرې نــيولی مـــې پــه زور زړه وی

څوک چــې سفر تــه ځي بيخي پسې څوک نه وی خفه
پلار يې دولت تــه خــوشال پــرې پسې د مــور زړه وی

پـــه مېخـــانه کې څـــوک ساتونه يو او بـل تـــه نه کړي
جـامونه ډک دي ښــه يــې وڅــکه کـــه دې نـور زړه وي

زمـــا د خـــواره بــرخــه وي تــاتــه مســـتي مبـــارک
زمـا د ږنګ کابـــل جـــان وی ســتا دي لاهــور زړه وي

ملنګ يــې غـواړم ښه په شوق خو پکې شرط مې د دی
چــې ســـاده خپــل نـــه وي د میـــنه د شعــور زړه وي

مقصود مسيد

د اور بخـــــرکي

واخلـــه ګلـــونه، د ګلـــونو لـــه بـــازاره يـــاره
د ژونـــد او ميـــــنې تقـــدس ۀ پـــاله يـــاره يـــاره

پــه زرتشــتي مينه مــې وســوزوه هــر يــو اندام
را غـــورځـــوه د اور بخـــرکي پـــه دې لاره يـــاره

مـونږ شکست خوردو پـه تاودۀ زړونو منلې شکـست
مونـــږ په ساړۀ سينه روان يـو له دې شـــاره يـــاره

راپـاتې زړه مې راځـــوړند دی د ډېـــورنۀ تارو کښـې
مـــاته خـــورده راوړه ورځـــه له کنـــدهاره يـــاره

د دې ډرامې په اخـري قسط کې مې زړه نـور تنګ شو
جـــولۍ مـــې ډکـــه ده لـه چيـــغو لـــه ازاره يـــاره

میناور مسید

غنمرنګه

خوږه مور یې سرګکره پسې ګرځې
لټوي یې ادیرو کښې شوه ملنګه

د ماشومې خور سلګۍ یې په زړه ټک کړې
وایي وروره چرته لاړې غنمرنګه

په بارودو باندې سوې لوغړنه
درنه لاړم اې وطنه ړنګه پنګه

د ظالم د لاس هجرت مې خدای قبول کړه
چرته ورک یې د غازي د توري شرنګه

نن دې بیا په شنه ډالر باندې قابض کړو
چې مې پلار نیکه شړلای وي فرنګه

زه دې وړم چې دا (پیرغر) په سر دې ښخ کړم
اې شهید شهید ټوټه ټوټه لونګه

هر یو شعر مې دا ملالې خور ټپه که
خدایه ګرځي پښتانه ځوانان بې ننګه

کندواله دې روغ کورنه دې ویجاړ کړل
څۀ بې رخمه څۀ ظالم ي سپېرۀ جنګه

میناور مسید غمونو ته دې پریښوم
مرګه وړي دې یاران زما د څنګه

مصطفی چاچا (عرف چاچک)

نه روغیږي

لېـــــواني شـــوي لېوانیـــــــون روســـــره ژوړي
نـــــه روغېـــــږي تابیبـــــــــون روســـــره ژوړي

خېـــر دې میـــــنې تـــــولاوي کلــــي پـــــه کلـــــي
دار پـــــه دار یــــــي ملانګـــــــون روســـــره ژوړي

میـــږ پــه میـــنه پســې مـــــړه یـــي میـنانـــوک یـــې
ونــــې بیــــــتې ســــــره ګلــــــون روســـــره ژوړي

دردېـدلائ خلـــک پـــــه درد بونــــــدې خـــــبر دي
ځــــاورنــــــــوک دي مځینـــــــون روســـــره ژوړي

بـس یـو تـــه یـې پـه (چاچک) دې رحـم نــه شي
کني خـــدائ شـــته چـې هینـــدوون روســــره ژوړي

منصور قبائلیستاني

نوی نوی زړهٔ لوګی شو

نــوی نــوی یاد یې راغـلو، نــوي نــوي شـــول غمــونه
نــوې نـــوې آرزوګـــــانې، نــوي نــوي ارمـــــانــونه

نوی نوی زړهٔ غمجن شــو، نـــوی نـــوی یــې ګفـــتن شو
نــویې نــویې تمـــنا کـــړي، نــوی نــوی بیــا مئــین شو
نوی نوی بیــا زخــمي شو، نـــوي نـــوي کـــړي دردونـه
نــوې نـــوې آرزوګـــــانې، نــوي نــوي ارمـــــانونه

نــوې نــوې چــې یاري وي، نــوې نــوې زنـــــدګي وي
نوې نوې پهٔ ژوندون کښې، نوې نوې خوشـــحالي وي
نوي نوي بلها خــوند کړي، نــوي نــوي دیـــــــدنونه
نــوې نـــوې آرزوګـــــانې، نــوي نــوي ارمـــــانونه

نوي نوي پهٔ هجـران کښـې، نوي نـوي دې دوران کښــې
نوې نوې قحط سالي کښې، نوي نوي خړ خـزان کښــې
نوي نـوي مې زړهٔ غــواړي، نـــوي نـــوي بهـــــــارنه
نــوې نـــوې آرزوګـــــانې، نــوي نــوي ارمـــــانونه

نوی نوی مې زړۀتنګ شو، نــوی نــوی یــې آهنــګ شو
نــوی نــوی پهٔ غـصه شو، نــوی نــوی بیــا ملنــګ شو
نــوې نــوې کــړي خبــرې، نــوي نــوي کړي ســوالونه
نــوې نــوې آرزوګــــانې، نــوي نــوي ارمــــانونه

نوی نوی زړۀ لــوګی شــو، نــوی نــوی سپــېلــنی شو
نوی نوی شورغوغـا کړي، نــوی نــوی لېــــونی شو
نوي نوي اې منصـــوره!، نــوي نــوي کړي آهـــونه
نــوې نــوې آرزوګــــانې، نــوي نــوي ارمــــانونه

مفتون مسید

بد حال دی

شپې دي، او که ورځې مختصرې دي
ژوند ، یعني مېږي کړې وزرې دي

دلته د څلوور لسیزې بد حال دی
ویر دی،که نغمې دي،که سندرې دي

هغه پښتون، تش په نام پښتون پاتی
زنګې دي، که تورې دي، که زغرې دي

ښار کښې د ارې خولې ته پراته لرګي
دا مې د واورین پیرغر ننښترې دي

ته داسی اوبلن غږېږی جار
ستا خبرې ډېرې خوندورې دي

شوندو یې مفتونه صلحه کړې ده
سترګې یې کېږي دي مرورې دي

نثار احمد نثار وزیر صېب

رژېدل ګلونه

زمـا لــه ګـــوتو ښـوئـېدل او تـا ټـومبــل ګلونه
تـه وې سپــرلی ؤ ول پـه ول مو چې اوبـــدل ګلونه

د چـا پـــه در خـــاورې کېــدل د چـا پـــه در ګلونه
د ګل کېـــدۀ پـه خــاطر بیـا خــاورې کېـــدل ګلونه

زه د نمــرمخیــو پـه پــلو پـرېـوتم مــا ښـۀ اولیـــدل
د چـا پــه پلــونو پـــرېـوتـل لـــه چـــا زوول ګلونه

مـــا د غـــوټۍ لـــه دنیـــاګۍ د زړه دنیـــا سهي کـــړه
چـې غـــوځـېدل بـه ســم د لاســـه رغـېـــدل ګلونه

زه بـه هر څـو که ګل پــه لاس د ګل پـه کــور ورغلــم
پـــه ګل تنـــدي بـــه د ګل مخـــي رژېـــدل ګلونه

نــن مــې هـغه مئــین لیــدۀ د زړه ګـنــډل یــې ښـــه وو
د ګل غـــوټۍ پـــه خــولۀ یـې تېـــر پــرون تبـــل ګلونه

نثـــار وزیر بـه یې په در کښـې خـاورې نه وي څه وي
کـــه د تنـــکي دیـــدن یــې بیـــا راټــوکېـــدل ګلونه

نورعلي شــاه کاروان صیب

کله کله

چې په سینه کښې ټوک راټوک شي پرهــر کلــه کلــه
چې په بــې نــازه حــسن ښــخ شــي نظــر کلــه کلــه

چې یــې ښــکاره شي پــهٔ لِمــو کښــې اثــر کلــه کلــه
چې یــې راچــړوب وهــي د شــونډو ساغــر کلــه کلــه

خدایګو پــهٔ ډیر څهٔ نهٔ غــوځیږي نــهٔ پــهٔ ډیــرو کیســو
خــو زړهٔ غوځیــږي د بــانړو پــــهٔ خنجــر کلــه کلــه

زهٔ د حــــلاتو مقیّــــد یــــم درواج پــــهٔ ګــــناه
زهٔ تــــوره کلــه کلــه واخلــم سنګــر کلــه کلــه

څــوک د قــدرت پــهٔ براق سپــور د کهکشان پــهٔ سفــر
د چــا د بخــت پــهٔ تلــه مــات شــي وزر کلــه کلــه

پل صــراط دی مــونږ پــهٔ نیــمه کښې ایســار پاتې یــو
څــو بــه د لــر نــارې وهــو څــو د بــر کلــه کلــه

يو خوا شراب د شين کوثر بل خوا لمبې د دوزخ
بل خوا شي خپل ورکښې ګډ وړ په ممبر کله کله

اوس ځونډورې هم له کبره ترې حياء نه کوي
اوس چې کاروان شي راخرګند په ګودر کله کله

نورخمن سپین امل خېل

کبرجنه

ځکه لوس په زړه نیوالای ګرځوهٔ
په سینه کشې زړهٔ ګنډلای ګرځوهٔ

بې وفا که دې یقین روبندې کیږی
درپسې زړګای ټیکلای ګرځوهٔ

تهٔ مې نه کوې پشتنه کبرجنه
زه دې نوم په زړه لیکلای ګرځوهٔ

هر ارمون مې دای په خوورې بندې لوندې
زه سپېرهٔ نصیب ځیتلای ګرځوهٔ

خلک خه د بېغامې پهٔ خوب وودهٔ شی
زه دې غم پیتاۍ تاړلای ګرځوهٔ

نورخمن دې زینډګۍ نه لوس وینځلی
زه چې داسې زړه دوهلای ګرځوهٔ

نورخمان جوشي محسود

د میني لاس

مزل کـه اُوګـد ووُ خـو آخېـر منـزل تـه ورسېدو
د بـاد پـه شـونډو مـې سـلام ؤګل تـه ورسیدو

ستا پـه فـراق کښې مـې لالیـه چې شلېدلی پـروت ووُ
دا زړه پـرهر مـې اُوس هیـله ګنـډل تـه ورسیدو

شبګیرې شپې د انتـظار وې اخېـر تېـرې شـولې
د میـنې لاس مې د جـانان اُوربـل تـه ورسیدو

ځکـه مـې وینـې د زړګـي د اسـوېلو سـره ځـي
د یـار د غـم لښـکر د زړه مورچـل تـه ورسیدو

هغـه تېر ژونـد د هجـرانه پـه کلي تېـر شـو رانـه
جـوشی هیـله دا خپـل جـانان ښـنګل تـه ورسیدو

نیکدل وزیر

صادقه مینه

نـور هیـخ نــه دي د ستـړی ژونــد شیــبې راتــولوم
را ځــم د یــار پــه کلــي انــدیښنې راتــولـوم

د هجـر پــه صحــرا ورپسـې ګــرځم در پــه در
زه ســتا د قــدم خــــاورې نښــاني راتــولـوم

د هــر چــا زړه چــې روغ ســاتم ممکنه نه ده یــار
یو ځــو زړونــه پرهــر پرهــر ټــوټې راتــولوم

زمــا صــادقــه مینــه او ستــا حســن ستمګـر
پــه خیــال کې دې لــه شــونډو نــه مــزې راتــولوم

زړګـی د وســوسو ســره بــلــد ساتــم نیــکدل
خــــوبونـه غـــزوم د هجـــر شپــې راتــولوم

نظام شوبي خېل

غــــزلیزه سندره

پــه زړه ظالبــــمه یــــــوره ، غـم دې زغــملې نـدای
سترګې مې سرې وي هرواخت ، مخ مــې کاتــلې نـدای

اوال وي شـــــهٔ واخـــــتینه ، ریـــبور حالیـــنه رؤړل
دې مو دې خـوژ جـانـان نـــه، وې ســـره ګلیـــنه رؤړل
دې ریـبور پـشه مـوتـه شـوه، دې ګـــــرزاولې نـدای

قاسام کـه عـید خـؤاند روکو ، دې مینې یـور مـې نشـته
دې غـــامې زور روبـــوندې ، دې زړکي زور مـې نشـته
دای مـې قسمت پـه غـم سـیر ، دې خــــنداولې نـدای

دې عشـق توپان ســیلي مې ، پــه ژؤانــدونـه تــېرېژی
دې بېلــــتونـــهٔ ژالی مـــې ، وچــه پــه زړه واریـژي
دې ایشـکې ګانړ بـارون مـې ، دې تـام کـــــؤلې نـدای

دغــه پــه کیــم مــلو دې ، پــه مــو دامیــنه کــړي
دې تــو غـامې مــې پــه زړه ، ډېر پــراواریــنه کــړي
نــه پــه دوري شــه کــیژي ، زړه دې ګانـــډلې نـدای

دې شـــوبی خېل نــظام ده ، خـدای دا ارمون پیره کو
په خپــل واطن بـونـدې یې ، امــن سکــون پیـره کــو
هــر یو ارمون یــې دې زړه ، دې نــه مـــانلې نـدای

نورعالم مسید

پربغال

راځــه چــې نــن دې بوځــم د پربغله د غـــره لمن ته

راځـه چې نن دې بـوځم د پرېـــغلهٔ اوکـــړو سـيلونه
پـريغلهٔ پـه سـر بـه ګـورو ښـکلي ښـکلي منظـــرونه
د تـــورو غـــرو لـــمنـــې د نـــښتـــرو ځـــــنګلونه
دي ګـېر چاپېر هـر لـورته رنګيـنـئ او شـنهٔ فصـلونه
نـن ښـهٔ اوکړه سـېلونه تـرې سـبا بـه ځـو وطـن تـه
راځـه چې نن دې بـوځم د پـرېـغلهٔ د غـرهٔ لمـن تـه

پـــرېـــغال يــې د بـولي د د ټـــولو غـــرونو پــــير داى
د پـير د بـاللزيو تـر څــه حـده خپل جـــاګـــير داى
قــدرت عجيبه جـوړ د نـورو غـرو منځ کې اسـير داى
سيالي يې کـواى نشي کـوهـيستان او کـه بونـــير داى
راځــي ډېــر عــالمونه يـــې پـــه اوړي کښـــې ديــدن تـه
راځـه چې نـن دې بوځـم د پريـغلهٔ د غـرهٔ لـمن تـه

دا يــولــس زره شـپږ. ســوه پــه فــټ يـــاديږي دنــګ
شـوئـدر غـر يې شـمال تـه او قـتمه يـې د پـــه ځـنګ
قدرت يې منځ کښې ايستې يوه چيــنهٔ په عجب رنــګ
د هســې رنــګه يـخه لـکــه وي پــه کښــې کـرنــګ
نـور مخکښې درتـه وايم غـوږ مې اونيـسه ګفتــن تـه
راځــه چې نـن دې بــوځـم د پـريـغلهٔ د غـرهٔ لمـن تـه

د ســر نــه يې ښــکاريـږي لــرې لــرې وطــنونه
کـوهـاټ بـنو خـو پـرېـږده تـر کابل پــورې ملـکونه
په ځوکه يې چې ناست يې،کـړه سـيلونه او سيـــلونه
د هــر لــوري رادرومـــې پــې ســاړهٔ ساړهٔ بــادونه
ســکون ســکون د ذهـــن او دمـــه د تـــن بـــدن تـه
راځــه چې نــن دې بــوځـم د پريغـلهٔ د غــره لمــن تـه

پرېغله ته لار په کوټ او لنګرخيـل بـاندې تـيريــږي
دا دې نــه لــږ ورمخکښـــې بدينزئ تــنګئ يــاديــږي
تـر منځ يې اباسين غـوندې يـــوه لويـه لـګډ بـهيــږي
هــم داسـې لــر و بــر نــور قـــبائل دلــته اوسيــږي
ليدلـی چې هــر چــا دی حاجت نــه لـري لنـــدن تـه
راځــه چې نن دې بـوځـم د پـريـغلهٔ د غـــرهٔ لمــن تـه

لالـــیه دلـــته نـــورې داســـې ډیـــرې عـــلاقـــې دي
د نـــورې عـــلاقـې د غـــرو لمنـــې کښـــې پـــراتـــې دي
پـــه هـــره عـــلاقـه کښـې بېلـــې بېلـــې قـابیلـــې دي
د هـرې قـابیلـې د نـنګ غیرت چـرچې خـوارې دي
اواز د بـــــهادرۍ یـــې رســــیدلی دې جـــرمـن تـه
راځـه چـې نن دې بـوځـم د پرېـغلهٔ د غـرهٔ لمـن تـه

دې غـرهٔ کښې قسم قسم قیمتـي بـوټـي مونـدیـږي
د ځنـې ځنـې بــوټې د شپـې زیـب کـوي بلیـږي
بې شـمېره کستوري پکښې نـور ډیـر ګلان یادیـږي
خوشبو یې دومره مسته چې سـړای پـې نـه مړیـږي
شفاء یې هـر یـو بـوټی د مـرض دی هـر یـو تـن تـه
راځـه چـې نن دې بـوځـم د پـرېـغلهٔ د غـرهٔ لمـن تـه

پـه دې ښـکلي وطـن زه نورعـالم چـه فـخر نـه کـړم
لالـیه راتـه وایه نـور بـه څـه کـړم نـور بـه څـهٔ کـړم
سـتایـنه د قـلم پـه ژبـه تـل بـه د پـرېـغلهٔ کـړم
یم څـومره بختور چـې نن سـیلونه پکښـې زه کـړم
اباد دې همیشه وي دا مـې سوال دای لـوی څیښتن تـه
راځـه چـې نن دې بـوځـم د پـریـغلهٔ د غـرهٔ لمـن تـه

نجيب ارماني

مارګای رو والې

چې بې جانانه ژوند تيريږی ته مارګای رو والې
که خپل مې نوي پۀ نصيب خدايه پرادای رو والې

چې پۀ دا پوتې عُمر ايشکې وچاوۀ دې سترګې
پۀ داسې ژوند بوندې مې مارګ موزديګارای رو والې

پۀ ويشه باند شول ديدانينه ظالېمون پارې کو
خدايه پۀ خوب شې مې باندي باندي لالای رو والې

لوس وو دې ميني نه زۀ ووخلۀ ځنځارينه رورئ
بس لوستاړلائ مې پۀ کلي ليواناى رو والې

دې ډېرې شينډې نه سپيری پشتو کشکري جوړ دي
خدايه پۀ هار مئين دې نۀ تامې سپرلای رو والې

زۀ نجيب ګل آرمانی داغه سول کوۀ الله ته
پۀ راقيبونې بوندې رانځ خدايه نارای رو والې

نورسلام مسید

پټ مخ

که چېرې روغللې دې میژ په کلې
دې مو پشتنه وو راغزي شې وکې
که مې خاباره شوې په حال دې ژواندین
ارمون وؤ ډېر په اسویلې شې وکې

که چېرې روغللې دی میژ په کلې
اوال سالوم وؤ دې په چا وي آشنا
سالوم نه باد وو دې وي څه په زړه شې
څه وؤ دې زړه شې سلسله وي آشنا
دې مو په خیال ته وؤ ژاړېږې آشنا
چې دې مو حال بوندې خبرېږي آشنا
پټ مخ سلګۍ وو په ټکرې شې وکې
ارمون وو ډېر په اسویلې شې وکې

زه خو دې سام په ژوندون ستړایی پریشوۀ
لایلو په لیار شې دې نیمګرایی پریشوۀ
مو وېل چې ژوند ووکه دي تو په تامه
تو په ژوندینې لکه مړای پریشوۀ

محبـــوبې تـــه وو هـــن ویـــرینه کـــوې
چـــې پـــه تېـر واخت بـوندې سوچیــنه کــوې
رب تـــه ژاړو وو عـــاجـــزی شـــې وکـــې
ارمـــون وو ډېـــر پـــه اســـویلې شـــې وکـــې

محبـــوبې نـــویې زنـــدګي تـــه روشـــه
بـــیا دې واطـــن مـــوزدیـــګاري تـــه روشـــه
روشـــه دې مـــیږ پـــه خـــړاکي کـــورینه
دی میـــږ دې کلـــي و ســـپرلي تـــه روشـــه
مـــو وه پـــه کـــور لاکا جـــنډا وې دېـــرته
دې مـــو دې کـــور نخشـــه وو دا وې دېـــرته
نـــور مـــالومات وو پـــه کوټکـــي شـــې وکـــې
ارمـــون وو ډېـــر پـــه اســـویلې شـــې وکـــې

د زغـــبیرول اشـــنا ســـلام دای خـــلکه
بس د یـــو چـــاته یـــې پیـــغام دای خـــلکه
دیـــرته پـــه ژبـــه دې نجیـــب وې یـــایې
دی (نـــورســـلام ماســـید) کـلام دای خـــلکه
زغـــبیرول چـــې کلـــه شـــاعـــری کاومـــه
ســـام ســـتړي اســـویلې کومـــه
کـــه لـږ نـــظر پـــه شـــاعـــري شـــې وکـــې
ارمـــون وو ډېـــر پـــه اســـویلې شـــې وکـــې

ننګيال وزير

ګډې وډې

چې د عقل په زور پوه شي
افلاطون شي سکندر شي

چې په علم لبز سينګار شي
نو حاکم په مقدر شي

چې د مينې شراب نوش کړي
بس غلام د يار د در شي

چې ناکام سره بلد شي
ستر بابا د فن هنر شي

چې دنيا نه ځان راغوند کړي
نو ملنګ شي قلندر شي

چې مادي زړه ته داخل شي

خـــــړه خـــــاوره هـــــم ســـــره زر شـــــي
چـــــې د وخـــت پـــــه ژبـــــه پـــــوه شـــــي
پیـــــسه دار شـــــي مـــــوثـــــر شـــــي

چـــــې غـــــرور جـــــامه پـــــه ځـــــان کـــــړي
نـــــو فرغـــــون شـــــي لا بـــــدتـــــر شـــــي

چـــــې لـــــږ ځـــــان ګـــــوشه نشـــــین کـــــړي
پـــــه زهنـــــي سکـــــون خبـــــر شـــــي

نياز خان پروانه

دا طبيب

دارد مې په راګينه کشې باير کاوي
زړه مې په پاړه ده دې ننه ځير کاوي

نه مې کې پشتنه دې سروي ځيګر
تونـد مې شه ګرېوون سترګې مې وير کاوي

دا طبيب دې مو په دارد پېژي شه
دا طبيب علاج دې روغ رانځير کاوي

داغه دې تقدير دې قيسمات جامه وه
څوک په چا پشتنه دې تقدير کاوي

نه مې شي ياقين چې يې وېر کړای وه
شپه رېځ مې ويرينه په تصوير کاوي

وېس دې پروانه رانګ دې کاتي نه دای
هاره شپه په تو پسې شاوګير کاوي

نوراللّٰه نورین

ارمون دای

نـه مـې رادیـف نـه مـې کافیـه نـه مـې غـزل کـړه مینـه
زهٔ پـه خـپـل شـعـر کشـې روتهولـه پـل پـه پـل کـړه مینـه

بېخـي پـه تـو کشـې دې غـري ییـزي یـوري مـخ نـه وه
شـرینه تـو وو پـه ازغـي مـو وو پـه ګـول کـړه مینـه

وخـای چـې یـو ور والاکـاډ وم وای دې هـوی تکـای
ارمـون دای مـو وو پـه مړونـد تـو پـه مـانګول کـړه مینـه

بـې شـک شـوبې دي رو نیمګـړي کـړه څـه داس نـه وه
کـاني پـه تـول پیـره وي مېـژه یـو پـه سـل کـړه مینـه

اخـر لایلـو دې وهٔ چـې جـوړ مـې کـهٔ مئېرګـل پـه تکـري
ویلـي چـې تـو وو هـن نورینـه پـه مئېرګـل کـړه مینـه

وصال وزيري

ګودر ټپه ټپه

سهـــار ټپـــه ټپـــه او مــــــازيــــګر ټپـــه ټپـــه
شپونکي شپلۍ په خـوله د غـره پـــه ســر ټپـه ټپـه

الهـــام ټپـه ټپـه شـي ځــه پـــه تــورو تــورو شـــپو
ستـا نـوم په کې راټـول شـي بـس اکـــثر ټپـــه ټپـــه

خمـــارې ســترګې ګـــوره او شيـن خـال دې شي منګې
چيـــــنار اتــڼ اتـــڼ شـــي او ګـــــودر ټپـــه ټپـــه

ناصـــحه زه يـې نـــه کـــوم پـــه زړه کـــې يـې ســـاتم
والله چـې خـولې تـــه خپـل راشـــي دلبـــر ټپه ټپـــه

وصـــاله ليـونۍ دې کړم چـې کـــوم طـرف تـــه ځـــم
شــــــکاږ ټپـــه ټپـــه دی او انځـــــــر ټپـــه ټپـــه

وحید ساګر محسودي

پښتون یم

یادونه مې په زړه کښې له مودو ګرځي را ګرځي
یو شوک مې د زړګي په منارو ګرځي را ګرځي

پښتون یمه په مخ مې بې اختیاره راتلی نه شي
مړې اوښکې مې په شوکو د باڼو ګرځي را ګرځي

رېښې رېښې ګرېوان پکښې ښپونه د چا غواړي
مجنون په خړو دشتو او مېرو ګرځي را ګرځي

چې رسي تر منزله د شپو په حواله شي
بېړی مې د قسمت په کنارو ګرځي را ګرځي

شه وخت او شه د یار د لېونی مینې اثر دی
ژوندون مې د وختونو په لمبو ګرځي را ګرځي

پښتنه به اشنا درنه د هرې یوې خطاء کړم
وختونه دي د بدو او د ښو ګرځي را ګرځي

مجبور دې وم پښتون یم حوصلې مې ماتې نه دي
غرور مې له د غرونو په سرو ګرځي را ګرځي

ساګره زه د دې خلکو مطلب ته نه رسیږم
ړوند نه وي خو د بل په اشارو ګرځي را ګرځي

وسیم شوبي خېل

سویې زمزمې

پارین مې بیا دې غمه سویې زمزمې وکړې
په چکه غوړه مې وژدې وژدې ټاپې وکړې

خدای مهربان دای کؤندې وشي نا امیده نه یه
وېګا چې مو په زړه شې کیمې پایصالې وکړې

زه په ټول ژوند شې دامره زیوت چا خاپه کړای نه یه
لکه چې ځرانګې نن تو مو ته قیصې وکړې

هیڅ اثار نه کاوي په کؤنې زړینه ومې لیدل
موکه په پرې زړه دیرته څو ووره ګیلې وکړې

که ژوند وه نوم وو زه په خوله دې مینې نه وو خله
تو چې خابرې لنډاکۍ ترخې ترخې وکړې

ته داسې لوړې چې خالي مخ دي رو وو نه ړووۀ
په شوبي خپل وسیم دې هسې شوګیرې وکړې

یونس رخسار

حېران شوم

روان وومــه یــو دښــته کښــې ســنګر مــې اولیــدو
پــه لار کښــې چــا وژلــی مســافر مــې اولیــدو

د خپلـې سـینې زخـم رانـه هېـر شـو حـق حیـران شـوم
د جبــر پــه لمبــو ســوی پرهــر مــې اولیــدو

د چــا پــه رنــګ ســره وو هغــه دور یــې یــاد کــړو
ډېــر پــام مــې ورتــه نــه وو یــو نظــر مــې اولیــدو

یــادې زمــانې شــوې د پیرنــګ ګوتــه پــه خولــه شــوم
ناڅاپــه مــې ورخیــال شــو لــوئے لښــکر مــې اولیــدو

مــا ویــل کلــي تــه لاړ شــه چرتــه شــپه نیمــه بــه وکــړې
پښــېمان شــوم چــې د کلــي وران ګــودر مــې اولیــدو

ګــلاب ګــلاب ځــواني وې عجیــب وختونــه تېــر شــول
رخســار د زمانــــې خــــاورې پــه ســر مې اولیدو